

זהירות מאכילת חמץ ומאכלות אסורות

עד כמה יש לאדם להישמר מחשש איסור חמץ במאכלי ליל הסדר, ובפרט במצה של האפיקומן שקדושתה גדולה עד מאוד, נוכל ללמוד מן המעשה הנורא המובא בספר הקנה (סוד מי הם האנשים הראויים לשחיטה, [דף ק"ב ע"א קראקא תרנ"ח]) המיוחס לרבי נחוניה בן הקנה אשר היה ראש לכל המקבלים בכל הדורות, כמבואר בכתבי רבנו האר"י ז"ל (עיין בסוף ספר עץ חיים כללים שעשה מהרח"ו, דף קי"ט ע"א).

זוהי סיפור המעשה: פעם אחת בהיות רבי נחוניה בכרכי הים, ראה דייג אחד שנכנס אל הים ודג שבעה דגים, וכאשר יצא מן המים, זרק אותם כלפי מעלה ואמר: הרי אלו לכבוד ה' יתברך! יצאה כמין פס יד מן השמים וקבלה את הדגים, ואז יצאה בת־קול שהכריזה: הרי הדגים הללו מזומנים לך לחיי העולם־הבא.

כאשר ראה זאת רבי נחוניה, קרא לאותו אדם ושאלו למעשיו, והשיב לו שהוא מורה־הוראה בכפר בו הוא מתגורר, ומעולם לא הורה בספק של מאכלות אסורות, ועל כך זכה שהכינו לו משמים את מאכלו לעולם־הבא עוד בחייו בעולם־הזה. אמר לו רבי נחוניה: אשריך ואשרי יולדתך!

מכאן אנו למדים על גדל מעלת הזהירות באיסורי המאכלות, ובפרט יש להיזהר בזה בליל הסדר שקדושתו ומעלתו גדולים ונפלאים יותר משאר לילות השנה. ובפרט בעת אכילת האפיקומן שמצוותו גדולה, ויש בסגולת מצה זו להציל את האדם מן המזיקים ומן הגולנים ומן הרוצחים, בר מינן, כמו שנתבאר בדברי המפרשים.

סיפורים לפסח

אחד מי יודע

מספרים שבאחת המדינות פרצה מחלוקת, מכל צד במחלוקת יצאה קבוצת אנשים להילחם ביריביהם, עד שמאחת הקבוצות עמד איש והרג ברציחה את אחד הנלחמים, ותרב

בבית היריבים תאניה ואניה, מיהרו הללו וקראו את הרוצח למשפט, בהגיע היום המיועד עמדו התובעים והנתבע, וגם הסנגור והקטגור בבית המשפט. ראשונה שאל השופט את התובע: מה בפיך, ויען איש זה פלוני בן פלוני רצח אחד מחברנו, והקטגור הוסיף כי בידו הוכחות ברורות לכך, א. כי הלה ברח מהמקום מיד כשפרחה נשמת הנרצח, ב. כי אלו השנים עדי ראייה שהוא רצחו נפש. ויפן השופט אל הסנגור, מה תענה לנוכח הוכחות ברורות אלו, ענה הסנגור: אכן, ראיות ברורות יש בידם, אבל זאת אומר למעלת כבודו כשהוא מראה על אחד משערי האולם, בעוד כחמש דקות יכנס דרך שער זה הרוצח האמיתי... והיו עיני כל הקהל נשואות אל השער, גם עיני השופט והעדים וכו' כולם עמדו והביטו בכליון עיניים לצד השער, אלא שכבר עברו חמש דק', גם שש ושבע, אף עשר דק' עברו, ולא עבר איש את מפתן השער... מכיון שכן, ענה השופט: מדוע תדבר סרה בעדים, סתם משטה היית בנו, ובוודאי אלו העדים העידו נכונה וזה האיש הרוצח... ענה הסנגור ואמר: הנה הוכחה בידי שהעדים אינם עדי אמת, והראיה, שבשעה שכל הקהל עמדו נכוחים והביטו על השער לראות מי האיש שיכנס בו כעבור חמש דק', כפי שאמרת, אזי גם העדים היו בכלל, ואף הם הביטו והתבוננו בנעשה בשער, הגידה נא לי, אם היו אלו העדים בטוחים בתכלית שזה העומד לפניהם הוא הרוצח וכי היו מביטים על השער... וכי היו מנידים עפעפיהם לצד השער... אלא על כרחך, שאף הם מסופקים... ענה לו השופט מיניה וביה, כי הרוצח עצמו לא הביט אפילו פעם אחת לצד השער כי הוא יודע ובטוח שהוא הוא הרוצח...

אף אנו נאמר, עומד לו היהודי וזועק בתפילתו 'ה' אלוקינו ה' אחד', ולא עוד אלא שהוא מאריך ב'אחד', והנה אך גמר תפילתו יצא אדם לפעלו ומביט הנה והנה לארבע רוחות השמים לדעת מי הזיקו ואיך הזיקו, מה לך כי תביט, הרי זעקת 'ה' אחד' ורק אליו עליך להביט, אלא ודאי כי אינך בטוח דיך... מה לך כי תביט הנה והנה מי הזיק אותך, ומי דיבר עליך וכו' כיו"ב, אם הנך בטוח בכל לב ונפש שה' אחד, לא תביט על איש רק על הקב"ה בכל עת ובכל שעה. (באר החיים ספירת העומר עמוד ל"ד להרה"ג בידרמן שליט"א)

הד גדיא חי גדיא

מסופר, כי בעת שהתלקחה אש המחלוקת על הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע נסע מעירו לעיר אחרת. על אם הדרך, סר ללון בבית מלון אורחים. נקלע הגאון למקום שם לא הכירוהו, ושמע אנשים מדברים אודותיו, ומבקרים את מעשיו. ימים אלו היו ימים שלאחר הפסח, נענה ואמר להם: רבותי, מזה זמן רב מתקשה אני קושיא גדולה על הפיוט "חד גדיא", הטו אזניכם ושמעו: אם תתבוננו, התחיל ואמר, תראו כי בעצם אין כאן צדק בסיפור. כי השונרא שאכלה

את הגדי "דזבין אבא בתרי זוזי", עשתה דבר פשע, וממילא הכלב שנשך אותה צדק, ולכן המקל שהיכה אותו לא צדק, ואם כן, טוב עשתה האש ששרפה אותו, ולכן, המים לא היו צריכים לכבות את האש, וטוב מאד עשה השור שהענישם ושתה אותם, ועל כן לא היה השוחט צריך לשחוט את השור, וטוב עשה מלאך המוות שנקם בשוחט והרגו, ואם כן, מדוע העניש הקב"ה את מלאך המוות?...

שמעו האנשים ותמהו: אכן, קושיא כברזל! יגעו וחשבו ולא מצאו פתרון.

אמר להם רבי יהונתן: אני אתרץ לכם: אמנם, יתכן שהחתול אכל את הגדי שלא בצדק, ויש לו לאבא סיבה טובה לכעוס עליו ולהענישו, אבל אם יש סכסוך בין האבא לחתול, מי ביקש מהכלב להתערב בכלל? ולכן, אותם "כלבים" המתערבים בריב לא להם ומלבים את אש המחלוקת, הם האשמים יותר מכל!...

אם כן, עכשיו נתחיל מחדש את החשבון: צדק המקל שהכה את הכלב, ולכן האש ששרפה אותו לא צדקה, וצדקו המים שכיבוה, והשור ששתה אותם לא צדק, השוחט ששחטו טוב עשה, ולכן אסור היה למלאך המוות להענישו, הואיל וכך, צדק הקדוש ברוך הוא ששחט למלאך המוות.

הבינו האנשים את הרמז ומיד נפלו לרגליו של רבי יהונתן והבטיחו שיותר לא ילבו את אש המחלוקת ולא ידברו מאומה. (ע"פ גדולת יהונתן ח"ב פרק ו אות יח)

ועל דרך הסיפור הנ"ל ביאר הגה"ק בעל ה"בן איש חי" ("אורח חיים" "הגדת הבן איש חי") זי"ע את קושיית העולם: איזו שייכות יש לפזמון זה עם יציאת מצרים, שכל כך מקפידים לזמרו בסוף ליל הסדר?

ותירץ בהקדים השאלה ששואלים: מדוע לקו כל כך המצריים, הלא הקב"ה גזר מראש שהם ישתעבדו בעם ישראל? אלא התירוץ הוא: שבגזירת השעבוד נאמר (בראשית טו, יג): "כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם", ולא ננקב בה איזו שהוא 'שם' מיוחד מי תהיה האומה המשעבדת, ולכן אומרים להם: נכון שנגזר שעבוד על עם ישראל, אבל מי אמר לכם המצרים להיכנס בכל העסק הזה, מה לאדם זר להתערב בענין שבין אב לבנו, לכך יצא עליהם הקצף, ונענשו בכל חומר הדין.

מכתב לשמים

הרב אברהם עבוד ז"ל היה מלמד תינוקות של בית רבן בעיר חאלב שבסוריה. יום אחד כשקבל משכורתו, עקב אחריו אחד הפוחזים וגנב ממנו את משכורתו, והימים ימי ניסן כמה ימים

לפני חג הפסח, נבהל הרב כשנוכח שאיבד את משכורתו. בבואו הביתה סיפר לאשתו על האבידה, ואמר: אני שם מבטחי בקב"ה והוא לא ישכחני. ישב וכתב מכתב וזה לשונו: רבונו של עולם, גלוי וידוע לך שאיבדתי כספי, ואין ברשותי פרוטה עבור הוצאות הפסח, איני רוצה להנות מאחרים, אני כותב לך פה רשימת מצרכים לפסח, בבקשה, תדע איך לשלוח לי אותם. חתם שמו ועלה לגג וזרק הפתק לשמים. למחרת בא סבל לביתו טעון כל מיני מצרכים וגם מצות לבית הרב. כשבא הרב שאלה אותו אשתו: מנין היה לך כל כך הרבה כסף לקנות לפסח, ואנו אין לנו פרוטה לפרוטה, אמר לה: אני לא שלחתי מאומה. ונשאר הדבר כחידה בעיניהם. בחאלב היה גביר ממשפחה מיוחסת, משפחת סלויורה, לאחר החג שלח הגביר לקרוא לרבי אברהם עבוד לבוא אליו, ושוחחו יחד שעה קלה, אחר שאל אותו הגביר: האם קבלת את כל צורכי החג ששלחתי לך, הרב נודעזע ואמר: מנין לך שהייתי דחוק ושלחת לי בלי ידיעתי, מה פשר הדבר. הוציא הגביר המכתב שכתב הרב לשמים ושאל: זה כתב ירך, הרב הודה לגביר, נענה הגביר ואמר: מובן ששלחת המכתב לקב"ה והנייר בא והכה בחלון חדרי, כשהייתי נח, פתחתי החלון לקחתי המכתב וקראתי, ומיד הבנתי שאתה בצרה גדולה, הלכתי לשוק וקניתי הדברים לפי הרשימה. ומאת השם היה זה שהרשימה באה אלי ולא נפל במקום אחר. אמר לו הרב: אם כן אני חייב לך תודה ואת מחיר הקניה. אמר הגביר: חס וחלילה, אתה לא חייב לי פרוטה, מילאתי חובתי כלפי שמיא כי לא מאצלי נתתם לך, ושמחתי שנפלה בחלקי זכות זאת. (אוצר המעשיות ח"ה עמ' רסב)

ליל שימורים

פעם אחת הגיע רבי ישראל בעל שם טוב לקושטא בדרכו לארץ ישראל, כדי להתראות עם הגאון הקדוש רבי חיים בן עטר, ומן השמים עכבו אותו שלא יסע לארץ ישראל. כידוע שאם היו נפגשים הבעל שם טוב והאור החיים הקדוש, אזי היו מביאים את הגאולה. ונשאלת השאלה: אם מן השמים לא רצו שהבעל שם טוב יגיע לארץ ישראל, מדוע עזרו לו להגיע לקושטא? התשובה לזה תתבאר מהמעשה הבא.

כאשר הגיע הבעל שם טוב לעיר קושטא עם בתו, נסתלקה ממנו רוח הקודש, והיה אז ימים ספורים לפני חג הפסח. והיו בצער גדול שלא היה להם מה לאכול. הגיע יומיים לפני פסח, לקחה הבת את בגדי אביה והלכה על שפת הים כדי לכבסם לחג, והיתה בוכה מרוב צער שאין להם מאומה כדי לקנות לצורכי החג.

והנה עבר שם יהודי אחד עשיר, וראה אותה בוכה, ושאלה: מי את? ולמה תבכי? אמרה לו שיש לה אב קדוש וצדיק, וכאן אין להם מכירים, וכלתה פרוטה מן הכיס ואין להם במה

להחיות את עצמם, ובמה לעשות את חג הפסח. ויען ויאמר לה: אל תדאגי בתי, אמרי לאביך שברוך ה' יש לי כל טוב, ואמר לה שיבואו אצלו לחג, והראה לה היכן הוא גר, ולקח ממנה את הכתובת היכן הם דרים. בערב הפסח אחר תפלת שחרית הלך העשיר למעונו של הבעל שם טוב, ואמר לו העשיר: אינני זז מכאן עד שתבא עמי לביתי ונאכל יחד את סעודת החמץ האחרונה, וכן היה. וכאשר דרך הבעל שם טוב על מפתן ביתו של העשיר הרגיש פתאום שמחה גדולה בלבו, וידע שחזרה אליו רוח הקודש. ואכלו בשמחה את החמץ, ויבקש הבעל שם טוב מבעל הבית שיתן לו מקום לנוח, והעשיר ייחד לו חדר, והבעל שם טוב שכב על מטה וישן כל היום. והנה הגיעה שעת מנחה וילך בעל הבית להקיץ את הבעל שם טוב, וראה פלא שהוא נמצא בשינה עמוקה ובוכה ומתפלל ומבקש רחמים, ולא רצה להקיצו משנתו, אבל בראותו שהציבור כבר התחילו להתפלל הקיץ אותו, בהתעוררו קפץ הבעל שם טוב משמחה ואמר: "בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם, הודו לה' כי טוב, כי לעולם חסדו". והלכו להתפלל מנחה וערבית וחזרו לבית העשיר בשמחה. אחר הקידוש כשהתחילו לספר ביציאת מצרים אמר הבעל שם טוב: יש לי לספר לכם מעשה, אבל קודם נאמר את ההגדה על הנס שנעשה לאבותינו. והתחילו לומר את ההגדה בשמחה, וכאשר גמרו את ההגדה כבר היה אחר חצות. אמר הבעל שם טוב: שמעו נא את המעשה הנורא אשר אספר לכם, ושימו לב כי למחר בבוקר יתפרסם הדבר בכל העיר קושטא. אמר להם: ידוע בעיר קושטא היה שולטן אחד, והיה לו בן יחיד, וכן היה לשולטן יועץ יהודי ושמו רבי משה, והשולטן היה אוהבו מאד, אבל שרי המלך היו שונאים אותו על היותו יהודי, ופעמים רבות ספרו עליו לשון הרע, אבל השולטן לא היה מקבל דבריהם.

והנה המלך מת פתאום, והמליכו את בנו תחתיו. המלך היה צעיר, והשרים השתדלו בכל כחם לדבר סרה על כללות ישראל. והנה הגיע ליל פסח, והמלך התחפש בבגדי אדם רגיל ויצא לטייל יחד עם כמה משריו בשכונת היהודים, ובאותה שעה היו עם ישראל אומרים את ההגדה בשמחה ובקול רם. ויאמרו לו השרים: אדוננו המלך, רואה הנך האיך היהודים הם כבני מלכים נמצאים בעושר וכבוד, דע לך שכל העושר הזה משלנו הוא, כי ידוע שהיהודים רמאים וגזלנים. ואמרו לו שהוא מוכרח לגרש את ישראל מכל ערי טורקיה, אבל דע לך שכל זמן שרבי משה נמצא חי עמם לא תוכל עליהם, ולכן אתה צריך להתחיל עם רבי משה, ואחר כך עם כל ישראל. אמר להם המלך: וכיצד אעשה? אמרו לו: תן לנו את טבעת המלך, ובבוקר אנו תולים אותו. ויתן להם את טבעתו, והם לוו אותו לארמונו.

וכאשר נכנס המלך לחדרו, התחילה אמו המלכה לצעוק ולבכות, ותאמר לו: בני, היכן התאחרת כל כך, אין אתה יודע שמלך צריך לשמור על עצמו, וכל רגע ורגע נמצא הוא בסכנה. המלך אמר לה מה שעבר עליו הלילה, וסיפר לה את כל המעשה. כשמוע המלכה את דברי בנה, החלה להטיח ראשה בכותל ולתלוש שערותיה ותאמר לבנה: מה עשית בני? אנחנו אבודים! דע לך, שאביך היה אוהב את רבי משה הרבה מאוד, שכל הצלחת המלוכה היתה על ידו, ודע לך שהשרים הללו כל מה שעשו אינו אלא משנאתם את רבי משה, ואת כל משפחת אביך. ופעמים רבות קמו נגד אביך ומררו את חיי עלומיו. נדהם המלך ואמר לאמו: ומה אעשה עתה? אמרה לו: תיכף תקרא לרבי משה עצמו ותתייעץ עמו מה לעשות, כי הוא איש חכם ותמיד הציל אותנו בחכמתו. וכבוא רבי משה ויספר לו המלך את כל אשר קרה עמו, וישאל ממנו עצה מה לעשות. אמר לו רבי משה: אל תדאג, אדוני המלך, טרם יבואו לתלות אותי, תתלה אותם במקומי בעלילה שהם גנבו את טבעת המלך וחייבים מיתה. עד כאן סיפר להם הבעל שם טוב, והוסיף "לעושה נפלאות גדולות", עשה לנו הלילה תשועה גדולה, מחר יהיה האות הזה. בעל הבית רטט עבר בגופו, ביודעו שבדברי הצדיק עוסקים בכל ישראל שבכל תפוצות ערי טורקיה. והיה ממתין הגביר בכיליון עיניים לאור הבוקר. והנה ביום ראשון של פסח בבוקר נעשה רעש גדול בכל העיר קושטא, ונתפרסמה השמועה שתלו חמשה מהשרים הגדולים שגנבו את טבעת המלך, ורצו לתלות את רבי משה היועץ, במטרה לגרש את כל ישראל מכל ערי טורקיה. וכל זה חזה הבעל שם טוב ברוח קודשו בערב הפסח, ובכח תפלתו ביטל את הגזירה במרומים, וכך נצלו עם ישראל. ועל זה נאמר (שמות יב, מב): "ליל שמורים הוא לה", שבכל דור ודור קמים עלינו, ובמיוחד לבילי פסח, והקב"ה מצילנו מידם. (גדולת רבינו ישראל בעל שם טוב שער ג אות יב)

הגולם מפראג

בספר נפלאות מהר"ל (דף ג ע"א) מסופר שכאשר היתה אשתו של רבי בצלאל בחודש התשיעי להריונה, תפסוה חבלי לידה, ותתן קולה בצעקה להחיש את המיילדת, ובתוך המהומה לא השגיהו בדמות עמוסת השק שנרתעה מפניהם והחלה להמלט עם משאה, במרוצתו נתקל במשמר משטרת, ועצרוהו אל בית הסוהר הקרוב ושם פתחו את השק, ומצאו בו גוויית ילד נוצרי קטן עטופה בטלית ומגואלת בדם. השוטרים בקשו לדעת מה זה, גמגם הלה, ואמר שלביתו של רבי בצלאל... למרתף... רציתי להטיל את הגווייה.

בין כה וכה נולד לרבי בצלאל ילד יפה עינים מאיר וזורח.

לאחר שהושלך הפושע לבית הכלא, למחרת באו מטעם הרשות לבשר בביתו של רבי בצלאל על תפיסת הפושע, ועל הנס שקרה להם בלילה, לא היה קץ לשמחתם של בני הבית ולכל היהודים, ואז אמר רבי בצלאל זה נחמנו ויושיענו מעלילות הדם. הילד גדל ועלה לגדולות ושמו המקוצר הוא המהר"ל מפראג.

המהר"ל עשה שאלת חלום והשיבו לו ברמז שאפשר ליצור גולם שעל ידו יוכלו להנצל מעלילות הדם. וגילה הסוד לחתנו רבי יצחק, ותלמידו רבי יעקב ששון, ומסר להם כיצד להתנהג במשך שבועה ימים, ואחר שבועה ימים הלכו שלושת הצדיקים אחרי חצות הלילה לנהר אחד, ומן האדמה שליד הנהר צרו צורת אדם גדול קומה, אחרי צרופי שמות שעשו ותהא דמותו כדמות אדם ממש, עמדו שלושתם למרגלות הגולם, ואמרו כולם בבת אחת כל הפסוק של "ויפח באפיו נשמת חיים" (בראשית ב, ז), ככוונת הידועות, והנה התנענעו עפעפיו ופתח את עיניו. בקול מְצוּנָה אמר המהר"ל: קום עמוד על רגליך, עמד הגולם נכנע לפניהם. הלבישו אותו בגדים שהכינו מראש עברו הדומים לשמש בית דין.

לפנות שחר התעוררה הרבנית הסתכלה סביבה וראתה את מיטת הרב ריקה, קמה בבהלה ויצאה לראות היכן נעלם הרב בשעה כזו, בפרוודור פגשה את בתה, אשת רבי יצחק, ואף היא אומרת כי רבי יצחק איננו בבית, ומה נבהלו כשראו שגם החדר של רבי יעקב ריק מאדם, ומי יודע איזו צרה הולכת ומתקמת, ובפרט שחג הפסח הולך ומתקרב. בעוד הנשים עומדות ומביטות באפלה, נראו ארבע דמויות הולכות ומתקרבות לכיוון ביתם, והכירו אותם, אך את הרביעי לא הכירו. כאשר נכנסו לבית, ראו את הדמות הרביעית נתנו קולם בצעקה איומה, וכמעט שפרחה נשמתן מעוצם גודלו, רחב כתפיים, עיניים גדולות וקפואות, ידיו הארוכות ירדו לצדי גופו בלי שום תנועה. המהר"ל הרגיע את רוחות הנשים הנבהלות, ואמר: ראינו הלך עני ואלם חזק ובריא הבאנו אותו, ויהיה עזר לנו כשמש בית דין.

המהר"ל עשה קמיע ותלה אותו על הגולם. סגולת הקמיע היתה שהנושא את הקמיע היה רואה הכל, אבל הוא עצמו אינו נראה. בכל שנה ושנה מאחרי פורים ועד חול המועד פסח היה הגולם מתלבש בבגדי נוצרים ולא היה ניכר לגמרי מי הוא, ומסתובב ברחובות היהודים בכל הלילות כדי לשמור עליהם, ומהר"ל הקדוש פקד עליו שאם במקרה יראה מישהו נושא חבילה על כתפו או בעגלה, תיכף יבדוק מה יש בתוך החבילה או בעגלה, ואם יש ילד מת ידע תיכף שרוצים להעליל עלילת דם על ישראל, ותיכף יקשור את בעל החבילה בחבל יחד עם מה שיש בידו, ויסחב אותו למשטרה ויניח את הכל שם ויברח.

נביא כאן מעט מהמעשים הכתובים בספר גדולת מהר"ל שהועתקו מכתב יד קודשו של מהר"ל כ"ץ זי"ע שהיה חתנו של המהר"ל מפראג.

המופת הראשון אשר נעשה על ידי הגולם היה כך, בעיר פראג היה מתגורר יהודי עשיר גדול וירא שמים ושמו מרדכי. מסחרו היה שהיה מלוה בריבית לגויים. בין הלווים היה גוי אחד שלוה ממנו סכום גדול, וכמה שהיה תובע ממנו את כספו לא היה רוצה לפרוע לו. פעם אחת הגיעו לידי מריבה ומכות, והגוי גמר אומר בליבו לנקום מהיהודי. לילה אחד היה הגוי בבית המטבחים שהיה ליד בית הקברות, וראה שהביאו ילד נוצרי לקברו, והסתכל היכן קברוהו, ובחצות הלילה שחט חזיר והוריק את בטנו והלך למקום הקבורה והוציא משם את גופת הילד המת וחתך את ראשו כדי שלא יכירוהו שהוא כבר מת, ועטפו בטלית גדולה והכניס את הגופה בתוך בטן החזיר, ואת הכל שם בעגלה כדי להוליך לחצרו של מרדכי היהודי.

והנה יוסלי הגולם בשוטטו ברחובות היהודים כדרכו בימים אלה, ראה מרחוק עגלה. תיכף רדף אחריה כדי לעשות חיפוש, ובעלותו על העגלה התחיל הגוי להתקוטט עמו כי הגוי היה איש חזק וגבור חיל, ויוסלי הגולם בראותו שהגוי רוצה להכותו פצע את הגוי בפניו ובבטנו ועלה על העגלה, וראה והנה חזיר, ובתוכו נמצאת גופת ילד מת עטוף בטלית, תיכף קשר את הגוי לעגלה בחבל, וסחב את הכל הישר לתחנת המשטרה והניחם שם ברעש גדול וברח, השוטרים בשומעם רעש גדול לאחר חצות לילה, יצאו כדי לראות מה אירע. תיכף התירו את הגוי מכבליו ושאלוהו מה קרה? והוא השיב להם שנוצרי אחד סבל פצע אותו, וכשראו את החזיר שאלו אותו: מה זה? התחיל לגמגם ורצה להכחיש, אבל אחרי דרישה וחקירה היה מוכרח להודות על האמת. בבוקר נתפרסם הדבר בעיר שהגוי רצה להעליל עלילת דם על ישראל, ונתפס. ונעשה לישראל נס גדול בדרך פלא, ואף אחד לא ידע כיצד נעשה הנס, ורק המהר"ל הקדוש ידע את סוד הנס כיצד נעשה, ולגוי הענישוהו כראוי ועשו בו שפטים. "כן יאבדו כל אויביך ה'" (שופטים ה, לא).

אחד המופתים שנעשה על ידי הגולם הוא המעשה הבא: היה זה בחודש ניסן כאשר ניצני האביב כבר בצבצו, ברובע היהודי העתיק בפראג היתה תכונה לקראת חג הפסח, והיו כולם עסוקים בהכנות לקראת החג.

באותה שעה התהלך הכומר טדיאוס הרשע במעונו אשר במנזר הירוק, נזקף ורוגש כחיה צמאת דם, שזמן רב לא בא טרף אל פיה, וכל כולו שקוע מחשבות כיצד לטכס עצה להביא "עלילת דם" על היהודים, ומבלי משים לב נח מבטו על "הארמון המחומש" אשר בקרבת בית הכנסת הגדול. פתאום נצנץ במוחו רעיון בזק.

ארמון זה היה גדול עתיק יומין. והיה קרוי בפי הבריות הארמון המחומש. לפני זמן רב התגורר בארמון זה מלך מוזר ומסתורי אשר מעולם לא הראה את פניו לעיני אנשי העיר, והסתגר בחדרי חדרים של הארמון, וכיון שהיה צריך ללכת לכנסיה לתפלה, צוה לחפור מנהרה תת קרקעית ממרתף הארמון עד למרתף המנזר הירוק, כדי שלא יראוהו, ודבר המנהרה הזאת היה כמעט בגדר סוד, ולא ידעו אותו כי אם הכומר טדיאוס ומתי מספר.

ובכן, נהם טדיאוס אל עצמו, הרי לפני מקום מוכן ומזומן לקבל לחיקו קרבן דם, אולם מגין נוטלים קרבן כזה? ובעודו הולך אנה ואנה נתקל בפתע בילדיו של יוהן שמשו של הכומר שהיו משחקים בגן, שלח טדיאוס את ידו ותפש את הקטן שבהם, ואמר לו: רצונך בצפיחית מתוקה. ודאי רוצה אני, קרא הילד, טדיאוס העיף על סביבו מבט בוחן וסוקר, איש לא נראה מסביב, תפש בידו של הילד והובילו אחריו, עד מהרה הביאו לפתחו של מרתף חשוך, חלחלה עברה בגופו של הילד, וכמעט נפלטה מפיו צווחת חרדה. אולם כף ידו הגדולה של הכומר נחה חיש מהר על פיו וסתמה אותו בחזקה, ומיד ביצע את זממו ושחט את הילד, ואת דמו שפך לתוך צנצנות, ואת הגופה טמן בין הקרשים.

כאשר הגיע י"ג בניסן ירד הערב על הרובע היהודי, בחלל היתה הרגשה חגיגית, גם בבית המהר"ל שררה חרדת קודש ורוממות, שעה שעורך הרב מצות בדיקת חמץ, ומשסיים המהר"ל את הבדיקה ניגש אל השולחן והיטה את הנר כלפי הסידור לומר "כל חמירא", לפתע כבה הנר ואפלה נשתררה בבית, המהר"ל הביט בתמיהה סביבו כי לא נשבה כל רוח, לבסוף רמז לשמשו אברהם להדליק את הנר, עד מהרה הדליק את הנר, אך כהרף עין חזר וכבה, שוב ניסה השמש להדליקו, אך האש לא אחזה בו, כל הנוכחים במקום נדהמו, ועמדו בפני תעלומה מבעיתה.

גם המהר"ל היה נפעם ונחרד, ופנה אל השמש שיגש עם הסידור אל המנורה הדולקת בחדר הסמוך ויקריא בקול רם את "כל חמירא", נרגש ורועד נטל השמש את הסידור ניגש אל המנורה והחל להקריא בקול נפחד, משהגיע למילים "דאיכא ברשותי" נטשטשו האותיות וקרא "דאיכא בחמשא".

"נו!" שסעו המהר"ל ורמזו לו לחזור שנית.

מבוכתו של השמש גדלה שבעתים, קולו רטט, "כל חמירא וחמירא דאיכא בחמשא ... ב.ב.חמשא".

דממת אימים נשתררה מסביב, המהר"ל קפא במקומו. אכן, טפח לפתע המהר"ל בידו על השולחן ואמר: הכל נהיר ומחוויר לי עתה, עת צרה היא ליעקב, שונאי ישראל מתנכלים שוב ליוזם עלילות על ישראל, אכן נתחוויר לי עתה פתרון של החלום הנורא אשר חלמתי בליל שבת הגדול.

בחלומי, והנה הארמון המחומש עולה בלהבות, האש השתוללה אימות, ופרצה לתוך חלונות בית הכנסת הגדול, הסמוך אל הארמון, בשעה שהיה מלא וגדוש ביהודים מתפללים, הרימותי קול צעקה, וננערתי. והוסיף, עתה אבין היטב פשרו של דבר, בארמון המחומש מתרקמת איזו עלילה נגד יהודי פראג, ויש לבער משם את הרע כדרך שמבערים את החמץ, זו היתה משמעותה של האש אשר פרצה מתוך הארמון, ומשום כך שיבשו מן השמים את המילים בפיו ואמר "חמשא" במקום "רשותי", להודיענו כי בארמון המחומש יש חמירא הטעון ביעור. עלינו למהר אפוא מבלי לאבד זמן יקר ולבער את החמץ אשר בארמון המחומש.

ובכן! קרא ואמר, אברהם, קרא לי את יוסלה הגולם, תוך רגעים ספורים כבר היו המהר"ל ובני לוינו נכונים לצאת לפעולתם. השעה היתה קרובה לחצות הלילה. יצאו המהר"ל עם השמש אברהם, ויוסלה הגולם, נשאו בידיהם סידורים עם נרות, כעבור רגע הגיעו עד פתח המרתף של הארמון המחומש, ירדו והתכנסו לפתח המרתף הדליקו את הנרות, ובמאמץ רב פתחו את דלתותיו הכבדות והחלודות של המרתף, צמרמורת חלפה בגופם של המהר"ל ושמשו בשמעם קול עמום של נביחת כלבים כעין יללת רוח שלא מהעולם הזה, ומיד פתחו את הסדורים ואמרו את הפרק "יושב בסתר עליון" (תהילים צא) שלוש פעמים רצופות, ואחר כך פנה אל יוסלה בהושיטו לו אבוקה דולקת ואמר לו: הכנס אל המרתף ובדוק היטב היטב, פשפש בכל פינה ופינה, ואם תגלה איזה חפץ חשוד, הביאהו מיד אלי.

חלפו רגעים ארוכים מלאי צפיה, לבסוף חזר יוסלה והביא אתו ארגו סגור, חיש מהר פתחו את הארגו ולזועתם הגדולה מצאו בו גוויית ילד מעוטפת בתוך טלית, ולצדה מספר גדול של צנצנות קטנות מלאות דם. על גבי הצנצנות היו דבוקים פתקים קטנים עם שמותיהם של המהר"ל ויתר נכבדי וחשובי העיר. נענה המהר"ל ואמר ליוסלה: קח אתך את הגויה הזאת ושא אותה אל מרתפו של המנזר הירוק, והחבא אותה בין חביות היין של הכומר. ובניתיים נטל המהר"ל ושמשו את כל הצנצנות ונפצו אותן לרסיסים, אחר חפרו גומא עמוקה באדמה וקברו בתוכה את כל רסיסי הזכוכית והדם, וכן את שברי הארגו, בטשטשם אחריהם את כל עקבות המעשה, ואחר כך חזרו לביתם כשלבם טוב ושמה.

באותו ערב, כאשר נטתה השמש, נתפנו יוהן ואשתו, ויצאו לגן מקום שם שחקו הילדים וקראו להם בקול. חיש מהר נתכנסו סביבם הילדים, היכן גוסטב? שאלו ההורים, כולם החלו לצעוק בקול גורס-ט"ב. אך הד קולם נתגלגל וחזר אליהם ריקם, בחרדה נפוצו כולם חיש על פני הגן לחפש אחרי הילד, אך לשוא.

מה העניין, נשמע לפתע קולו של הכומר טדיאוס, אשר ניגש אליהם בפסיעות חפוזות - גוסטב הקטן נעלם! מה? פתח הכומר את עיניו לרוחה, גוסטב הקטן? והעמיד פנים נבוכים, הלואי ואתבדה, פתח ואמר, אבל לבי מנבא לי רעות, הלא מחר חל חג הפסח של היהודים, אשר לצורך לישת המצות זקוקים הם לדמו של ילד נוצרי, ומי יודע אם לא גוסטב הקטן נפל הפעם למנהגם האכזרי של היהודים. ומוטב כי תמהרו למשטרה ותודיעו להם על המקרה, ודרשו מהם לערוך חיפוש דחוף בכל הרובע היהודי, ומוכן אני להצטרף אל עורכי החיפוש. כסופה פרצו האב והאם לעבר בית המשטרה. לאחר ששמע הקצין את כל המעשה, הבטיח להם כי עוד טרם עלות השחר יערך חיפוש קפדני ברובע היהודי, ונשמח מאוד לקבל את עזרתו של האב טדיאוס.

בשעת בוקר מוקדמת נתעוררו יהודי פראג משנתם המתוקה, לקול שאון והמולה שבקע מן הרחוב, גדודי שוטרים פשטו על הרובע היהודי, וערכו חיפוש מדוקדק מבית לבית. אחר חיפושים מיגיעים שכמובן לא הביאו כל תוצאות, יצאו השוטרים את הרובע, בבית הכנסת חיפשתם? שאל טדיאוס, חיפשנו ולא מצאנו מאומה השיבו השוטרים, כאשר עברו בקרבת הארמון המחומש נענה טדיאוס ואמר, שמעו בקולי וחפשו היטב גם במרתפו החשוך של ארמון זה. ננסה בפעם האחרונה, אמר קצין המשטרה, ונכנס עם שוטריו, מששמע את קול השוטרים בחזרתם, קפץ כנגדם מבלי להסתיר את שמחתו, ובכן מצאתם? "אכן, מצאנו את הרוח", השיב הקצין בועף, והושיט את ידיו הריקות. מה? הביט טדיאוס, לא מצאתם מאומה? יחפש נא הכומר בעצמו - הציע הקצין - שמא ימצא הוא. כהרף עין נכנס טדיאוס למרתף, נגש ישר אל הקרשים שביניהם הסתיר את הארגו עם הגויה, וחיטט שעה ארוכה, לבסוף רפו ידיו אין אונים, ומעומק לבו בקעה נהימה פראית כשל חית היער, כך יצא החוצה כשהוא מרכין ראשו בבושת פנים, השוטרים פנו ונסתלקו להם, והכומר שב לביתו אבל וחפוי ראש.

כאשר נכנס לחדרו, קם בו רצון עז להטביע את יגונו ביין כדרכו מתמיד, נתן אות במצילה, ותוך רגע הופיע על סף החדר המשרת יוהן, 'צר לי עליך יוהן', ברור לי ללא צל של ספק כי היהודים הסתירו את ילדך, אולם יבוא היום והצדק ידרוש את שלו, בינתיים הבא נא לי מן המרתף קנקן יין ישן נושן, כי זעפה עלי נפשי מאוד בשל האסון שקרה לך.

באין אומר ודברים, שחוח ורצון, פנה יוהן אל המרתף. כשהגיע למרתף החל לחטט בין קנקני היין הישן נושן, ובעודו מחטט נתקל בגופת בנו, חשכו עיניו, ונסתחרר ראשו ונתעלף וצנח ארצה, קמעה קמעה התאושש יוהן מעלפונו, ופתאום קפץ על רגליו, תפס את הגויה והחל רץ כמטורף, עוד טרם נפתחה הדלת קרא הכומר בהנאה: זריזותך, יוהן, ראויה לשבת. אך בין רגע נדם, כאלו הוכה בברק.

מה זאת? שאל יוהן קצרות בהצביעו על גוויית הילד, ופניו הביעו זעם לאין קץ. אימה נפלה על טדיאוס, כל שרירי גופו רפו, והחל לגמגם בקול נבהל.

הו, חי נפשי, ל..א..לא אני שחטתיו... מבטו של יוהן נקב וחדר כשפור, 'וכי מי אמר שאתה שחטת אותי?'

הו, יוהן יקירי, פשט הכומר נואשות את זרועותיו, למען טובתה של הכנסיה הקדושה עשיתי זאת, לזכות גדולה יחשב לך קרבן גדול זה אשר הקרבת על מזבח אמונתנו הקדושה: האב האומלל לא עצר עוד ברוחו והחל להטיח בכומר את אשר בלבו: איש נאלח, מזוהם ומתועב שכמותך, חית יער טורפת וצמאת דם, על מה ולמה רצחת את ילדי המסכן החף מכל פשע? כדי להעליל על עדת אנשים חפים מפשע, שפל ונבזה, טמא, רוצח ילדים, חסר לב, דם בני הטהור ידרוש נקמה, לא יצאו ימים מספר עד שנודע בכל העיר כי הכומר טדיאוס נתגלה כרוצחו של הילד גוסטב. הורשע בדין ונידון למאסר עולם. וליהודי פראג היתה אורה ושמחה וששון ויקר...

ישועה מהירה

שבועות מעטים הפרידו עד לחג הפסח, העניים מרובים הם בירושלים, ועיניהם נשואות אל רבם, ה"ראשון לציון" דאז, הרב אליהו פניז'ל זצ"ל, אולם, למרבה הצער, הקופה ריקה לחלוטין, לשאלת רבים "מה יהיה", נאנח הרב עמוקות ומרים עיניו לשמים: "מאין יבוא עזרי"? **ימי הפסח** מתקרבים וכל משלוח של כספים טרם הגיע אל הרב כדי לחלק בין העניים.

באותם הימים של ערב פסח, מצויים היו תיירים שעלו לרגל להתפלל ליד ה"כותל המערבי", ומתוכם, כאלה שעשו את החג כולו בירושלים, והנה, תייר יהודי הבא מלונדון, חשקה נפשו להכיר את ה"ראשון לציון" ופנה בדרכו אל חצרו של הרב, אולם, בבואו לא מצא איש, השמש יצא לצרכי ביתו, והאורח, מטעמי נימוס, לא רצה לדפוק על דלת הרב ללא נטילת רשות, ולפיכך התיישב בחדר ההמתנה עד לשובו של השמש.

תוך כדי ישיבתו, הציץ האורח דרך חרך שבדלת חדרו של הרב, ומה נדהם בראותו את הרב הדור הפנים יושב על הארץ ומנגב דמעותיו הזולגות מעיניו ללא הרף.

עוד הוא ממתין ומשתומם למראה עיניו, והשמש חזר על משמרתו, האורח ביקש רשותו להיכנס אל הרב, נכנס השמש והודיע לרב על אורח מאנגליה החפץ לקבל שלום, הרב הורה לו להכניסו, לאחר מספר דקות, משנכנס האורח, קיבלו הרב בסבר פנים יפות, הושיבו לידו וקשר עמו שיחה ערנית ולבבית, האורח לא יכול היה להתאפק יותר, ולאחר שהתנצל כראוי, שאל את הרב מדוע זה ישב על הארץ ובכה, הרב ניסה להתחמק מהנושא, אך האורח לא הירפה ממנו.

סוף דבר, סיפר הרב לאורח את המצב הקשה בו נתונים עניי ירושלים, אשר כל ימות השנה אינם חיים ברווחה, ועתה ימי הפסח קרבים ובאים, ההוצאות מרובות, הקופה ריקה לגמרי ואין במה להחיותם ולספק להם גם את הצרכים ההכרחיים, מצב ירוד זה דיכא אותי מאד, ואמרתי לעצמי: אוי לו למנהיג הרואה בצערם של התלויים בו ואין בכוחו לעזור ולהקל סבלם, ברי לי כי עוונותי גרמו לכך, ובשל חטאיי הינם סובלים, הואיל וכן, הסתגרתי בחדרי לשפוך מר לבי לפני הכל יכול, ותפילתי ובקשתי לכל ייענשו אלה הצאן בעטיי פשעיי!

דבריו הכנים, שנאמרו ללא העמדת פנים, זיעזעו את האורח עמוקות, והוא פונה אל הרב: "מהו הסכום הדרוש כדי לחלק לעניי העיר צרכי הפסח?"

ענה הרב: "באם הינך חש, ידיד, צורך לעזור לנו, הרי כל פרוטה תתקבל ברצון, אך, אם מחמת הבושה ואי הנעימות, הנני משחררך מכל וכל!"

כבוד הרב - מתעקש האורח - יגיד נא לי מהו הסכום הדרוש? - "ארבע מאות זהובים נפוליונים!" ענה הרב קצרות.

ללא התרגשות וללא ניד עפעף מוציא האורח את פנקסו, רושם צ'ק על הסכום הנקוב ומגישו לרב, הרב הרעיף עליו ברכותיו על שזכה להציל את העניים בשעה קשה זו.

האורח נישק ידי הרב ונפרד ממנו לשלום בהוסיפו, כי כל עלייתו לרגל היתה כדאית בשביל זכות גדולה זו. (סיפורי החג עמוד כ)

מכתב למלך

יהודי תמים שכר מהפריץ בכפרו את בית המרוח, עבד מהבוקר השכם עד שעה מאוחרת בלילה, וחרף זאת לא היתה לו פרנסה ועוד נשאר בעל חוב גדול, הגיעו הדברים לידי כך, שלא היה לו לשלם דמי שכירות, והפריץ התרה בו פעמים רבות שיענישהו.

בתענית אסתר, בא אליו הפריץ בעצמו ואמר לו, שאם לא ישלם לו עד חודש ימים את כל החוב, יקח את הילדים שלו. היהודי ואשתו לא ידעו מה לעשות ונתעצבו מאד, אבל היהודים מאמינים היו, וקיוו לה' שבודאי יעזור להם.

עבר שבוע, והאשה אמרה לבעלה: באתי לידי מסקנה שאין לך עצה אחרת רק כתוב מכתב בקשה לריבונו של עולם בעצמו, במכתב תספר הכל ממצבך בכלל, ומהגזירה האחרונה של הפריץ בפרט, והוא בודאי יעזור לך. שמע היהודי לקול אשתו, לקח עט ונייר וכתב מכתב 'לכבוד המלך הכל יכול וכו' וכו'', הוא פירט את כל הצרות, אין לו מה לתת לילדים לאכול, כל בני הבית הולכים יחפים בלי נעלים, אין לו לשלם שכר לימוד בשביל הילדים! והעיקר, אין לו במה לכסות את החוב לפריץ, אשר רוצה לחטוף ממנו את הילדים, לכן מתחנן לפני השי"ת שיעזור לו...

בשולי המכתב חתם את שמו ומקום מגוריו, שם את האגרת במעטפה וכתב עליה "לכבוד המלך שלנו". אחר כך הלך עם המכתב ליער הסמוך וכשעבר מהלך של כחצי שעה בתוך היער, הניח את המכתב על אבן ושב בחזרה לביתו.

בשבוע שלפני פסח יצא מלך פולין לצוד חיות ביער עם הפמליא שלו כמנהגו בכל חודש, לפתע ראה מול עיניו מכתב המונח על אבן אחת, מיד ציזה לשלישו להביא לו את המכתב, הוא פתח את המעטפה וראה שהכתב הוא בלשון הקודש, התפלא המלך כיצד בא לכאן מכתב כזה? היתכן שבא איש לכאן, לטבורו של היער שנמצאות בו חיות טורפות, והשאיר כאן את המכתב?

מיד ציזה המלך למלוויו לא לצוד כלום היום, כי אם ליסע לעיירה הסמוכה, סוסיו דהרו במהירות מסחררת, משהגיע אל העיירה, שאלו על מקום מגוריו של הרב.

המלך בכבודו ובעצמו נכנס אל הרב וביקשו לקרוא את המכתב ולתרגמו לפולנית, עשה הרב כרצון המלך ותירגם את המכתב מלה במלה 'והמלך שמח מאד ואמר: אם היהודי הזה פנה אלי במכתב הזה (כי חשב שהתכוין אליו) כי ידע שאני הולך אל היער לצוד שם, אזי אני אמלא את מבוקשו במלואו.

נתן המלך לרב שטר על סכום גדול ואמר לרב, שיקנה בשביל יהודי זה כל מה שחסר לו ולמשפחתו, בגדים, כלי בית, עופות יין ומצות לפסח לרוב, וישכור עגלות להוביל את הכל אליו, וגם סך כסף יתן לו, כדי שיהיה לו לשלם את החוב לפריץ, ומיתר הכסף שיקנה לו סחורות שיהיה לו במה להתפרנס, אחר הודה המלך לרב על טרחתו ועזב את המקום.

שמח מאד הרב על כי השי"ת הזמין לו להיות שליח לדבר מצוה, וקרא לכמה ממקורביו וביקש מהם לקנות הכל ולשכור עגלות, כשסיימו את הקניות נסעו כולם לכפר, אל היהודי שהחזיק את בית המרזח.

כששמעו היהודי ואשתו שעגלות באו לחצר ביתם, חששו שהפריץ בא לקחת את ילדיהם, מיד סגרו את התריסים והחביאו את הילדים מתחת למטות, וישבו בפחד גדול.

והנה הם שומעים שהעגלות נעצרו ואנשים ירדו מהם והתחילו לדפוק בדלת ביתם, בתחילה פחדו לפתוח, אבל הדפיקות לא חדלו, אמרה האשה לבעלה: אין לנו ברירה, היות והם יכולים בין כך לפרוץ את הדלת בכוח לכן מוטב שנפתח בעצמנו.

ניגש היהודי בלב שבור לפתוח את הדלת, אך מה הופתע לראות לפניו את הרב של העיירה השכנה, עם אנשים נוספים ועגלות מלאות כל טוב.

תחילה לא האמין האיש למראה עיניו ולא הבין פשר הדבר, הרב ציוה לאנשיו שיכניסו את הכל אל הבית, ואת העופות אל החצר, האשה פתחה בינתיים את החלונות והילדים יצאו ממחבואיהם, השמש שזרחה דרך החלונות סנוורה את עיניהם, כי זה זמן רב ששכבו בחושך, עמדו בני המשפחה תוהים: מה קרה כאן? האם זה חלום או מציאות, שאכן שלח לנו השי"ת עזרתו?

טרם הספיקו לשאול פי הרב וכבר שמעו אותו אומר להם: השי"ת שמע לתפילתכם! ומכיון שגם הרב ואנשיו נחפזו להתכונן לחג הפסח הם מיהרו לעזוב את הכפר.

לשמחתם של בני המשפחה לא היה גבול, והיו מברכים ומודים להשי"ת על גמולו.

אך הנה נשמעה צהלת סוסים, ועד שלא הספיקו לגשת אל החלון לראות מי בא, נפתחה הדלת והפריץ נכנס בכעס אל ביתם וצעק: "היכן הכסף שאתם חייבים לי?"

היהודי לא התרגש עכשיו מרוגזו, כי אם ניגש אל מגירת השולחן, הוציא חבילת שטרות כסף ונתן לפריץ את המגיע לו במלואו.

הפריץ לא הבין מה מתרחש כאן, מאין לקח היהודי את כל הכסף? אך לא שאל דבר, נתן קבלה על הכסף שקיבל, עלה על הכרכרה שלו ונסע לביתו.

חג הפסח עבר על המשפחה בשמחה רבה וברוב פאר, מעודם לא טעמו שמחת חג כזו, הם הזמינו אורחים לליל הסדר, חלקו צדקה בעין יפה מכסף המעשר שלהם.

באותו היום נסע הפריץ לעיר הבירה, ובכמה ימים, הוציא את כל הכסף שקיבל מהיהודי על הוללות ושכרות, חזר לארמונו ומצא את הקופה ריקה. מחוסר ברירה החליט למכור ליהודי את בית המרווח עם חלקת אדמה גדולה במחיר נמוך, כדי שיהיה לו למלאות תאוותיו, שוב נסע לעיר הבירה ואיבד את ממונו.

הדבר נמשך כך כל הקיץ, והיהודי רכש מאת הפריץ כמעט את כל רכושו, והלך וגדל, בעוד שהפריץ ירד מטה מטה.

היועצים של הפריץ היו שונאי ישראל גדולים, והתחילו להסית את הפריץ על היהודי, שהוא רימה אותו, הגיש הפריץ קובלנה נגד היהודי לבית המשפט, כי איך אפשר שיהודי עני כזה רכש לו במשך זמן קצר את כל נכסיו של הפריץ? ממי לקח את כספו, אם לא שרימה את הפריץ? - כך טענו אנשי הפריץ.

ביום בהיר אחד קיבל היהודי הזמנה לבוא לבית המשפט, הוא לא הבין את הדבר, למה מסר אותו הפריץ למשפט, כשיש לו את כל הקבלות, על הכספים שנתן לו, וכן המכירות נעשו כדת וכדין על ידי עורך דין, ומה רוצה הפריץ עוד ממנו?

ביום המיועד הלך היהודי לבית המשפט, הפריץ טען בפני השופטים, שיהודי זה היה עני מדוכא ומאין לקח הכסף לקנות את כל רכושו, אם לא שעשה איזו עורמה בכדי לירש אותו?

שאל השופט את היהודי: מהיכן לקחת את כספך? השי"ת שלח לי את הכסף, היתה תשובתו של היהודי, כולם צחקו, והשופט שאלו עוד הפעם: איך זה, והוא בשלו: השי"ת שלח לי את הכסף.

השופט לא ידע לתת עצה לעצמו והעביר את המשפט לעיר הבירה, לבית המשפט העליון, וגם שם חזר אותו מחזה, עד שהחליטו לשאול את עצת המלך.

המלך ששמע מכל הענין, אמר להביא לפניו את היהודי, והוא שאל אותו:

כן, השי"ת שלח לך את הכסף, אבל מי היה השליח?

אז התחיל היהודי לספר את כל הסיפור איך שכתב מכתב להשי"ת ואחר כך בא הרב של העיירה והביא לו את הכל.

קם המלך ואמר לשופטים: אמת דיבר היהודי! מאת השי"ת היתה זאת, ואני שלחתי את הכסף על ידי הרב, וכל רכושו שקנה לו הוא שלו, ואסור לערער על זה.

המלך נפרד מהיהודי בחביבות ופטר אותו לשלום, ואת הפריץ שלח לבית הכלא על שהלשין על היהודי ללא עול בכפו. (סיפורי החג פסח עמוד טז)

קרוב ה' לכל קוראיו

מחלק היה רבה של ירושלים קמחא דפסחא לעניי העיר, והיה משתדל שכל אחד יקבל את המגיע לו לצרכי החג.

בימים ההם היה בירושלים איש חכם אחד וצנוע מאוד, עני מרוד היה, ובחלוקת הקופה לא זכר הרב את האיש ולא נתן לעני התלמיד חכם והצדיק מעות לחג. והיה כי קרבו ימי ניסן ובא החג, ואין מאומה בידו, ויקומו כל בניו וכל בנותיו וילחצוהו, כי הגיע זמן ביעור חמץ ולמה נמות לעיניך, כי לא נעשה כפסח הזה לאכול חמץ בפסח.

ויהי כי לחצוהו, נתן את קולו בבכי על דלותו וצערו, הרבה והפציר בתפילה. ותעל שוועתו אל האלוקים וישמע ה' את צעקתו ויחר אף ה' על העיר להשחיתה מקול שוועת העני החסיד ההוא השרוי ברעב ומרחם אין, עד שעמד אליהו הנביא בתפילה לפני ה' יתברך להשיב חמתו מהשחית ואמר: ה' ה' אל רחום, אל תשחת עמך ונחלתך, אנכי ארדה נא שמה ואשימה עיני עליו, אחלצהו ואכבדהו, כי לא בזדון ולא במרד שכחוהו אלא מפני צניעותו!

כאשר העני החסיד ההוא יצא אל רחוב העיר, וירא אליו אליהו ז"ל ונתן לו שלום והחזיר לו שלום, וישאלהו האיש: מה תבקש? ויאמר לו: אין איש מאסף אותי הביתה, ואם נא מצאתי חן בעיניך, כבדני נא לאספני בתוך ביתך בפסח הזה ואנכי אתן את שכרך.

ויען לו החסיד העני: בוא ברוך ה', בטוב בעיניך שב, אתה תהיה בביתי עד כמה שתחפוץ, רק הודיעני נא מה שמך, כי יבא נא דברך וכבדנוך. ענה לו: שמי רבי נסים המצרי, וקח נא את הכסף.

החסיד בא אל ביתו שש ושמה ויספר לאשתו את כל הדברים האלה, אשר בא אורח לביתו ויתן לו הכסף, ויצוום על כבוד האורח הנכבד לכבדו, כי זקן ונשוא פנים הוא ומראהו כמראה מלאך אלוקים, והכינו והביאו לחג פסח כשר את כל צרכי החג כאשר ראוי והגון בכל מילי דמיטב.

בערב פסח אמר החסיד: אלכה נא ואראה את האיש האורח ואקראנו לבוא כאשר דיבר, ויסובב את כל העיר בשווקים וברחובות וישאל לאמר: הידעתם וראיתם את האיש האורח רבי נסים המצרי? ויענו לאמר: לא ידענו ולא שמענו את שמו בלתי היום מפי כבודך.

ויחפש בכל העיר ולא נמצא, עד שנתן אל לבו החסיד לאמר: אכן נודע הדבר כי לית דין בר נש, רק אליהו ז"ל, על כן קרא שמו נסים המצרי, על שם הנס שנעשה לו לכלכל את צרכי חג הפסח כמשפט שנעשה על נס ישראל במצרים, ומיתר הכסף אשר נשאר בידו לא חיסר כלכלתו ופירנס את בני ביתו בכבוד כל ימי חייו.

בליל התקדש חג הפסח, בא בחלום לרב העיר ירושלים, איש אשר מראהו כמראה מלאך האלקים ויבהילו בלהות לחונקו ויצעק אליו לאמר: מדוע עשית ככה לשכוח את החסיד העניי ההוא וכפשע ביניכם ובין המוות, כי העלה חרון אפו יתברך שמו עד להשחית, לולא אליהו ז"ל שעמד בפרץ להשיב חמתו מהשחית ויפן על העניי ברחמים להחזיק בידו.

ויהי בבוקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את העניי ההוא ויבקש ממנו מחילה לבל ימות ויספה בעוון ההוא, ומאז קיבל על עצמו לחפש ולפשפש אחרי כל דל ועניי והלך צנוע, להחזיק בידו לתומכו ולסעדו. (סיפורי החג פסח עמ' יג)

אגרת אל הרב

מורה צדק היה בעיר פאס, ור' יהונתן סירירו שמו, האיש היה חסיד וקדוש, ולו יד ושם בקהילה, חכמתו מרובה ומעשיו הטובים עוד יותר, והיה לו בית כנסת נאה, שטרח ובנה מכספו ומכספם של נדיבי לב, שראו חובה וטובה לעצמם לעזור לו, ולהיות שותפים עמו במקדש מעט זה.

בבית כנסת זה היה שמש, אדם פשוט וכשר, ושמו יוסף, והאיש היה תם וישר, עושה את מלאכתו באמונה, משמש את הרב ואת בית הכנסת בלב שלם, את שניהם אהב בכל לבבו ובכל נפשו, כבוד הרב היה גדול בעיניו.

הגם שהיה עם הארץ, ולא היה בו ריח תורה, אהב אותו הרב אהבת נפש, באשר ראה בו יהודי תמים וירא אלוקים שכל מעשיו לשם שמים, ומכיון שהשמש היה עני ומטופל בבנים, והכנסתו לא היתה גדולה, עמד הרב לימינו ועזר לו בממונו בעת צרה, ובפרט בערבי שבתות וערבי מועדים, כששעתו של השמש היתה דחוקה, לפרקים, היה נכנס אל הרב ונתן לו די צרכו, הרב נתן על מנת שלא לקבל בחזרה, אולם השמש היה שונא מתנות, ובזמן שהיה לו ריווח, בא והחזיר את הכסף לבעליו בתשואות חן.

לימים נפטר אותו רב, וגדול היה צערה של הקהילה ביציאת צדיק מן העולם, כשהיה חי הוא היה הודה של העיר, ועכשיו פנה זיוה פנה הדרה, שקעה השמש בצהריים, ועולמה של

הקהילה החשיך, אין מורה דרך, איש אשר יצא ויבוא לפניהם, עם פטירתו של הרב היו שרויים כולם באבלות, במיוחד אין לתאר את אבלותו של השמש, כי הוא נשאר בלי משען, ככל פינה שהוא פונה חסר לו הרב. על כל צעד ושעל הוא רואה, שהרב הלך למנוחות ואותו השאיר לאנחות. בעיקר הרגיש בחסרונו בפרוס חג הפסח, כשהכנסותיו מועטות והוצאותיו מרובות, וידו לא השיגה לקנות את צרכי החג, העולים ביוקר רב, ומצבו בכל רע.

לפנים לא היתה דאגתו מרובה כל כך, בשעה כעין זו היה בא אצל הרב, והוא פתח את ידו הקדושה והרחבה, ונתן לו תמיד מכספו בעין יפה, אולם כעת למי יפנה? עלה על דעתו לילך אל העשירים, המתפללים תדיר בבית הכנסת, ולבקש מהם הלואה על מנת שישלם להם קימעא קימעא, בא אליהם והם קיבלו אותו בסבר פנים יפות, גלגלו בשיחה, שמעו את דבריו ושתקו, ולבסוף יצא מהם בידיים ריקות.

הגיע השבוע האחרון שלפני הפסח, וכיסו ריק אין בו אף פרוטה קטנה. מה עשה אותו תמים? ישב וכתב אגרת אל הרב הקדוש, וביקש אותו שיעמוד לימינו, ויעזור לו בשעת דחקו במותו כמו בחייו, ובא לבית מועד לכל חי, אל מקום מנוחתו של הרב הצדיק, ושפך לפניו את לבו, כאשר כילה את שיחתו, הוציא את האגדת מכיסו, הניחה על מצבת הקבר, ושם עליה אבן לבל ישאנה הרוח. בצאתו מבית הקברות, היה לבו נכון ובטוח, שעתידה תשועתו לבוא בזכות הרב, שצדקתו עומדת לעולם ועד.

בנו של הרב הצדיק ר' יהונתן, עלה בערב פסח להשתטח על קבר אביו, בבואו שמה, ראה אבן על קבר אביו הקדוש ואמר להסיר אותה, הרים את האבן וראה מכתב אל אביו המנוח, חתום בחתימת ידו של השמש יוסף, לא מצא הדבר חן בעיניו, באשר יש בזה משום דורש אל המתים, ואמר להעיר את אוזנו לעת מצוא. בחול המועד בא השמש להקביל את פניו, הסביר לו פנים, ושח אתו שעה מרובה בנחת, בצאתו מאת פניו אמר לו: "חביבי! ידוע לי שכתבת אגרת לשוכן עפר, שהוא יעזור לך, התחת אלוקים הוא? מותר להשתטח על קברי צדיקים ולהתפלל שם לאלוקים, כי מקום מנוחתם קדוש הוא, אבל לא לפנות אליהם במכתבים! כדבר הזה אל תעשה עוד!"

השמש התפלא לשמע דברי הרב ואמר בתמימותו: "אל יאמר כבוד תורתו כדברים האלה, לא לשוא שלחתי את האגרת לכבוד רבינו אביו הקדוש, וזכרונו לברכה, ישמע מעלתו וידע כמה גדול כוחם של צדיקים אפילו במיתתם, מאמין אני באמונה שלמה, שכל מה שקרה לי יום לפני ערב פסח, רק על ידו בא לי.

אין אני ראוי לנס זה!

אספר דברים כמו שקרו, לא אוסיף ולא אחסיר, ישמע ויראה את נפלאות ה', אשר הוא עושה לבני אדם בזכות הצדיקים הקדושים!"

כאשר התיישבו השנים התחיל הלה בסיפורו: "הלא כבודו יודע, שבשנה זו לא נמצא כלל העשב הנקרא באבנויז', שאנו נוהגים להניחו על השולחן בחג הפסח, לא קל היה ליראי ה' לוותר על מנהג אבותיהם, ודאגו מאוד על אשר אין בידם לקיימו, הבריות לא שקטו, הלכו וחזרו אחרי עשב זה בעיר ובכפר, אמרו לשלם כל מחיר אשר ידרשו מהם, אבל טרחו לשוא, הם העלו חרס בידם. יום אחד לפני ערב פסח, בא אלי גוי אחד עם עלות השחר, ודפק על הדלת, לבשתי בגדי ופתחתי את הדלת, ישב ואמר בפנים שוחקות: "וסף חביבי! שמעתי עליך שאתה זריז ונאמן ואפשר לסמוך עליך, על כן באתי אליך, דע לך שיש לי הרבה מאותו מין העשב, שאתם היהודים נוהגים לקנותו בערב פסח, ואין לי אלא חמור אחד, ולא אוכל להעמיס עליו את כל העשב אשר תחת ידי, היום קצר והמלאכה מרובה, ואין סיפק בידי לעשות שתי מלאכות, להביא את העשב ולמכרו, לפיכך אמרתי למסור לך את המכירה ותיטול שכר טרחה, ואני אלך עם החמור ואביא את הסחורה, וכך נעבוד שנינו באין מפריע!"

שמעתי את דברי הגוי ושמחתי מאוד. אף שלא ידעתי מי הוא הסכמתי לדבריו, מיד עמדתי והתפללתי תפילת שחרית, וכשגמרתי את התפילה יצאתי לשוק הירקות, ומצאתי שם את הגוי ועל ידו חמור עמוס חבילות עשב, כשראה אותי, התחיל עוסק בפירוק המשא.

מיד כשנודע הדבר בעיר, שהביאו אלי העשב, נתאספו ובאו יהודים מכל קצות העיר, כל מי ששמע רצה לזכות בעיטור מצוה זו שנודמנה כמעט לאחר יאוש, כולם דחקו ובאו אצלי, נטלו את העשב, ושילמו את המחיר שדרשתי בלי פתחון פה, יחידי הייתי בשוק והקונים רבו והלכו, וידי מלאות עבודה, אני עמדתי ושמשתי את הקונים, מכרתי את הסחורה במחיר מלא, בכסף עובר לסוחר, ואותו גוי משמשני ומביא לידי מדי פעם בפעם חמור מלא עשב, מפרקו ונעלם, וככל שנתרבו הקונים היה זריז יותר, עוד לא מכרתי מה שלפני, והנה הוא כבר חוזר ומביא משא חמור שלם, וכך היה כל היום, מן הבוקר עד שעה מאוחרת בלילה היינו שנינו עסוקים, ולא היה לנו פנאי אף לשיחה קלה, עד שעה ראשונה בלילה עבדנו שנינו.

פתאום הוא נעלם, לא די שלא דרש ממני את הממון שאספתי בשבילו כל היום, אלא הניח לי גם את החמור והלך לו, אנשים באים ורוצים לקנות עוד, אך העשב כלה, והוא אינו חוזר, לא ידעתי מה זאת, עמדתי והמתנתי שעה מרובה, והוא לא בא, אחר כך הבאתי את

החמור אל ביתי, נתתי לו לאכול, והלכתי לחפש את בעליו, ביקשתי אותו בכל העיר ולא מצאתיו, שאלתי עליו בשווקים וברחובות, בבתי אוכל ובבתי מלון, ואיש לא ידע לענות לי דבר, חזרתי הביתה בלב מלא צער, כי לא ידעתי מה קרה לו, גם למחרת לא חזר, לקחתי לי את שכר עבודתי, כפי התנאים שהתנינו בינינו, וסידרתי חג כדת וכדין. את שאר הממון הנחתי למשמרת עד אשר יבוא בעליו. יום יום אני מחכה לו שיבוא, ואחזיר לו את כספו במנין וחשבון, ככל אשר ידרוש, ועדיין לא בא". עתה - מסיים המספר את סיפורו המרתק לבן שיחו - יואל נא מעלתו ויאמר מי שלח לי את הברכה הזאת? מה אני ומה הם מעשי, שאהיה זכאי לרחמי שמים אלה? הלא מאת ה' היתה זאת, בזכות אביך הצדיק שטרח בשבילי! אין זאת כי אם תשובה על האגרת שהנחתי על קברו, וביקשתי ממנו עזרה בעת צרה!".

בן הרב שישב כל הזמן ושתק, שמע את סיפורו של השמש בתימהון, ולא הפסיק את שיחתו, כאשר כילה לדבר, פתח בן הרב ואמר: "מי יודע את דרך הצדיקים, גדולים הם במיתתם יותר מבחייהם, ואולי היה גוי זה "ההוא טייעא", הנזכר בגמרא ובזוהר הקדוש!" [שהיה אליהו הנביא כידוע] משיצא השמש והלך לו, הוסיף ואמר: "אשרי תמימי דרך, ההולכים בדרך השם!" (סיפורי החג פסח עמ' כב)

האם אפשר לצאת בד' כוסות חלב

בפרוס הפסח, נכנס אדם אחד אצל הגאון ר' יוסף מברסק, ושאלה בפיו: רבי, מהו לצאת ידי חובת ד' כוסות בחלב, היות והיין ביוקר, ואינו לפי כיסי? קרא הגאון את אשתו הרבנית, ולחש לה לתת לאיש עשרים וחמשה רובל כסף, כדי שיוכל לקנות יין לד' כוסות, משנגשה לתת לו, סירב האיש ולא קיבל, באמרו: לשאול שאלה באתי, ולא ח"ו לפשוט יד. אולם ר' יוסף שידלו בדברים, שהמעות נתונות לו בהלואה, עד שירחיב ה' גבולו.

משיצא האיש עם המעות, שאלה הרבנית לר' יוסף, מה ראית לתת לו עשרים וחמשה הרובל, הרי יין לד' כוסות אינו עולה על שנים שלשה רובל? וען הרב: דברים כפשוטם, הרי שמעת את שאלתו, "מהו לצאת ידי ד' כוסות בחלב?" ואילו היה לו סדר ליל פסח כהלכתו, בשר ודגים, הרי אסור היה לשותת חלב אחר הסעודה, והיאך יקיים מצות ד' כוסות בחלב? הא למדת שאין לו לצרכי פסח, לכן נתתי לו די מחסורו. (הגדה של פסח מבית לוי עמ' רצו)

כיצד אוכל לשבת על השולחן עם בני ביתי, בשעה שאשה עניה זו תהא שרויה בצער

בליל פסח לפני הסדר, נכנסה אשה אחת אצל הגאון ר' יחיאל מיכל מנובהרדוק (בעל ערוך השלחן), ובפיה שאלה בהלכות תערובת חמץ, והיתה שאלה חמורה מאד. נכנס ר' יחיאל

מיכל אל חדר הספרים שלו, והתחיל לעיין בספרי הפוסקים ודפדף בספרי השאלות ותשובות, למצוא צדדי היתר, בחדר החיצון היו יושבים ומחכים בני ביתו, שהיו מוכנים ומזומנים לסדר, ור' יחיאל מיכל אינו יוצא מחדר הספרים, בינתיים עוברת שעה, ור' יחיאל מיכל סגור בחדרו, ומעיין בשאלה.

לא יכלו כל בני הבית להתאפק, נכנס אליו נכדו ואמר: סלח נא סבא, עד אימתי נשב ונחכה, הרי ליל פסח הלילה, ושבת משוש החג, אם אין צד היתר, אוסרים! ענהו ר' יחיאל מיכל: מה אתה סח, בני, כיצד אוכל לשבת על השולחן עם בני ביתי, ולשמוח בשמחת החג, ולערוך הסדר, בשעה שאשה עניה זו תהא שרויה בצער ולא תדע שמחה בחג.

והתחיל שוב לדפדף בספרים. לאחר שעה יצא מחדר ספרייתו בפנים צוהלות והורה לאשה: "מותר!" ורק אז ישב על השולחן לסדר פסח כהלכתו. (הגדה של פסח מטיב נגן-צפנת

פענח עמ' קי)

מעשה נורא באשה שלא האמינה בניסי יציאת מצרים

כאשר ירבה האדם לספר לבני ביתו הנסים ונפלאות שאירעו לאבותינו ביציאת מצרים, הזהיר מרן החיד"א ז"ל בשמחת הרגל (דף יא ע"ב פסקא מגיד): שזיהירם להאמין בכל דברי התורה ומפרשיה רבותינו ז"ל בסיפור הנס, ויגלה טפח ממעשה נורא בימי רבינו מהרח"ו זצ"ל שאשה אחת לא היתה מאמינה ביציאת מצרים ולקתה על ידי רוח נשברה".

וזה דבר המעשה שעליו כיון החיד"א ז"ל, מספר המקובל רבי שלמה שלומל ז"ל מגורי האריז"ל: מעשה היה בימי הרב הקדוש והטהור המקובל האלקי כמוהר"ר יצחק לוריא אשכנזי ז"ל בצפת תובב"א, באשה אחת אלמנה שנכנס בה רוח אחד וציער אותה צער גדול ורב עד למאוד, ונכנסו בני אדם הרבה אצלה ודיברו עמה, והרוח השיב לכל אחד ואחד והודיע נגעי לבבו ודי מחסורו אשר יחסר לו, ובתוך הבאים נכנס חכם אחד אצלה ושמו מוהר"ר יוסף ארזין ז"ל, מיד אמר לו הרוח, "ברוך הבא אדמו"ר, אינו זוכר אדוני שהייתי תלמידו במצרים זמן רב, ושמי פלוני ושם אבי פלוני".

וכראות קרובי האשה את כאבה וצערתה כי גדול הוא עד למאוד, הלכו אצל הרב הקדוש מרן הארי" ז"ל לחלות פניו לילך עמהם אל האשה ושיוציא הרוח מן האשה, ובהיות שלא היה להרב זצ"ל פנאי לילך הוא לשם, שלח עמהם את תלמידו מוהר"ר חיים וויטאל זצ"ל, וסמך ידיו עליו ומסר לו הכוונות בשמות, גם ציוה לו שיגזור עליו נידויים וחרמים, ושיוציאו בכל כוחו.

ויהי כשנכנס הרב מהרח"ו ז"ל אצלה מיד הפכה האשה פניה אצל הקיר, אמר לה הרב ז"ל: רשע, למה הפכת פניך ממני, השיב הרוח ואמר, איני יכול להסתכל בפניך, שהרשעים אינם יכולים לראות בפניך מפני השכינה, גזר עליו שיהפוך פניו, אז הפך את פניו, אמר לו הרב: אמור לי מה חטאת ומה פשעת כי הענישוך עונש חמור כזה וכו'.

ושאל לו הרב: מי נתן לך רשות שתכנס בגוף האשה הזאת, השיב הרוח ואמר: לנתי לילה אחת בביתה, ובאשמורת הבוקר קמה האשה הזאת ממתתה, והיתה רוצה להוציא אש מן האבן והברזל, והסמרטוט השרוף לא קיבל הניצוצות, והפצירה האשה ולא עלתה לה, אזי נתכעסה האשה כעס גדול עד מאד, והשליכה האבן והברזל והסמרטוט השרוף הכל מידה לארץ, ואמרה בכעס גדול 'תהא לשטן', ותיכף ומיד נתנו לי רשות להיכנס בגופה.

שאל אותו הרב: וכי בשביל עוון קל כזה נתנו לך רשות להיכנס בגופה. השיב הרוח ואמר: תדע, אדוני החכם, שזאת האשה אין תוכה כברה, כי היא אינה מאמנת בנסים שעשה הקב"ה לישראל, ובפרט ביציאת מצרים, ובכל ליל פסח שכל ישראל שמחים וטובי לב, ואומרים הלל הגדול ומספרים ביציאת מצרים, הוא הכל בעיניה היתול ושחוק, וחושבת בלבה שמעולם לא היה נס זה. (ע"פ נשמת חיים בן ישראל מאמר ד פרק כ' ד"ה מעשה)

לא ינום ולא יישן, שומר ישראל

פעם אחת לפני ימי הפסח, העלילו הנוצרים בספרד על התושבים היהודים וספרו, כי מצאו בבית איש יהודי גוי הרוג, אשר הרגוהו היהודים כדי להשתמש בדמו לשם אפית מצות. ושר אחד, אשר היה מיועצי המלך עמד לפני המלך ודבר רעה על היהודים, והמוון העם החרו החזיקו אחריו ודרשו מאת המלך כי יקום נקמת ההרוג.

ובמדינה מהומה גדולה עד מאד, הגוים מתאספים בשווקים וברחובות וצועקים שהיהודים הורגים בגויים, וכי על המלך להביא אותם במשפט ולהענישם, "למען ישמעו ויראו".

המלך שלח לקרוא את כל חכמי היהודים, ראשיהם, זקניהם, ושופטיהם. וכשבאו לפניו, שאלם לאמר: מהו זה שכתוב בספר תהלים (קכא, ד) "הנה לא ינום ולא יישן, שומר ישראל", שהרי אם לא ינום, כל שכן שלא יישן. עמדו חכמי היהודים ולא הבינו את פשר השאלה, הנה הם נקראים בדבר עלילה נוראה וחשבו שהמלך ישאל אותם על כך, והנה הוא מדבר על פירוש פסוק אחד, ויהי אחד מביט על השני בתימהון גדול, עד שהמלך המשיך לאמר: אם אתם אינכם יודעים לפרש את כונת הפסוק, אספר לכם מה שראו עיני, ומזה נבין את כונת הכתוב, - הנה

בלילה ההוא - התחיל המלך את ספורו - לא יכולתי לנוח ולישון, ומתוך אי מנוחה קמתי ממטתי ויצאתי אל החצר החיצונה והבטתי דרך החלון החוצה, היה זה ליל ירח, אפשר היה לראות כל מה שנעשה בחוץ. פתאום קולטות אוזני שאון רב, ועד שאני מתאמץ לשמוע, והנה רואה אני בעיני כמה אנשים הולכים ונושאים את כתפם כדמות אדם. תיכף שלחתי אחריהם משומרי המלך לראות ולספר לי את פשר הדבר. עבדי הלכו ועשו כאשר צויתי, התחבאו לראות היטב את הנעשה, וראו כי נושאים איש הרוג במסיבות חשודות, שאלתים: למה לא תפסתם אותם? והשיבו לי, כי מיהרו וזרקו את ההרוג בחצר איש יהודי וברחו להם, ועוד שהיו בידיהם כלי זין, ולכן פחדו לתפוס אותם. והנה היום באו אלי אותם האנשים שנשאו את ההרוג לספר שנמצא איש הרוג בבית יהודי: ואז - גמר המלך את דבריו - הבינתי את דברי הכתוב "הנה לא ינום" - ה' אינו נם, "ולא יישן" - ואף אינו נותן למלך שיוכל לישון, "שומר ישראל" - בשעה שרוצה לשמור את עמו ישראל מצרות ומעלילות שקר.

המלך העניש את הגוים המעלילים, וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר. (סיפורי החג פסח עמ' שלה)

הכוס שלא שתו ממנה

בסביבות הכותל יושבים עניים מוגרבים, ערביים, מוצאם של אלו הוא ממרוקו, ושיחתם נסובה סביב מולדתם הרחוקה. אבני הכותל העתיקות, הנשקפות ממרחק לא גדול, יכולות להעיד על התופעה המתרחשת שם, בין עדת המוגרבים הערביים, אותם ערבים אינם מניחים לאף יהודי להתקרב אל הכותל, מעדיפים הם בסביבתם את יוצאי מרוקו בלבד, להם הם שומרים אמונים, היהודים שעלו ממרוקו ניגשים בחביבות מדי פעם אל הערביים המוגרבים, שכניהם מארץ המוצא ומשוחחים בשפת האם שלהם, מספרים הם להם מעשי נסים ומתקרבים אליהם, על כן רק להם מרשים הערבים לשבת ליד הכותל, כמו מסורת נוצרה: רק יהודים מוגרבים מעדת יוצאי מרוקו ישבו ליד הכותל! רבי מרדוך הוא אחד מראשוני העניים שהורשו לשבת ליד הכותל, לפני כמאה שנים ויותר, כפי חבריו באותם ימים נקרא האיש "בעל הנס", נס גדול ארע עם היהודי המרוקאי, נס אותו סיפר בהתלהבות מסעוד מכרו של רבי מרדוך וזה דבר המעשה: שוחר טוב ליהודים הוא השולטן הטורקי, שפניו אל היהודים מסבירות ומתחשבות, תקופה נעימה כזו בארץ נכר, בין הגויים, היא מן הנדירות, סובבים היהודים במדינה בלי פחד וחשש ואינם יודעים טעמה של התנכלות כזו או אחרת. הרב הראשי באיסטנבול הוא רבי נחום, קירבתו אל השולטן רבה וידידותו בביתו אינה מוטלת בספק, אנשי איסטנבול כינוהו בחיבה יתרה: "קאימאקאם".

אולם ראש דתם של הערבים הטורקים, הוזיר הגדול, קינא מאוד ברבי נחום, מצב היהודים הנינוח לא מצא חן בעיניו והוא חפץ להרע להם - לכל היהודים. 'מה אעשה?' חשב לעצמו 'שהשולטן כה מחבב את היהודים וליבו טוב עליהם? כמה שמנסה אני, יחד עם חברי הוזירים, לדבר סרה אודותם ולהוציא את דיבתם רעה לפני המלך, אין הדברים מתקבלים עליו.

המלך לא סר מדעתו המשוונה: היהודים הם טובים ונאמנים! לא אוכל לחטוא ולעשות להם רעה! היפך הוזיר בדעתו יום וליל מה לעשות בנידון, ובאיזה אופן יוכל להתנכל ליהודים. איזה מעשה יעשה כדי להפוך את לב המלך לרעה, וכך להמיט עליהם רעה. רעיון משונה הבלח ביום מן הימים בדעתו של הוזיר הגדול, הוא מחא כף לעצמו וניגש לביצוע זממו, בירכתי ביתו החלה להחפר תעלה, שכיוונה היה ביתו של השולטן, רגבי העפר הוצאו מן האדמה אחד לאחד והפתח הלך והתרחב, העמיק ונעשה ארוך יותר ויותר, מידי יום הביט הוזיר בעבודתו בסיפוק, הנה מתארך לו המעבר ותיכף יגיע הישר אל חדרו של השולטן, אה, כמה שהוא יהיה מופתע, והעיקר - היהודים יסבלו קצת, סוף סוף. כעבור זמן מה, יכול היה הוזיר להנות מן המוגמר, מביתו עד לחדרו של השולטן היתה חפורה תעלה המתאימה להפליא להוזיר הגדול, דרכה יוכל לעבור אל בית השולטן בהחבא וכמובן איש לא ידע, ברחבי העיר שוררת דממה עמוקה, הכל שרויים בשינת לילה שגרתית, אף היהודים שבעיר עלו זה מכבר על משכבם בסיפוק רב.

העבודות לקראת חג הפסח, שיחול בעוד שלושה ימים, מתקדמות, ועם העייפות הרבה נמסכת בשנתם מתיקות וערבות, הם לא היו מסוגלים לעצום עין אילו היו יודעים לאן מועדות כעת פניו של הוזיר הגדול ומה מטרתו, במערה המובילה מבית הוזיר אל מתחת לחדר משכבו של השולטן המושל, פוסע צורר היהודים כשהוא מחופש לזקן, הוא מגיח מן הפתח אל חדרו של השולטן, שהדממה עוטפת אותו, רק קול נשימות המושל נעים ההליכות נשמע בחדר הריק, מלבד קול הלמות ליבו של הוזיר, הוזיר העיר את המלך משנתו והלה מצמץ בעיניו בעלטה השוררת ושמע את הקול מדבר אליו: "שולטן מחמוד! האם תדע מי הוא העומד לידך?", "לא!" רעד קולו של השולטן, המבולבל מן היקיצה. "קומה מהר, טיפש! אני מוחמד!" הרעים בקולו העומד מולו - מוחמד הוא נביאם הקדום של המוסלמים - גם השולטן, שחונך לכך מילדות, יודע כי מדובר בדמות 'קדושה' ומיוחדת, במוחמד מאמינים המוסלמים הטיפשים בעינים עצומות ויראים ממנו, כעת קם השולטן ממיטתו ביראה ונפל על ברכיו, "מה מבוקשך הנביא?" שאל בקול מתרפס, שהרעד בו רק הלך והתעצם. "בעוד שלושה ימים חג ליהודים, מבקש אני שתגרש את כל היהודים מאיסטנבול בעצם יום החג, מן הרב הגדול שבהם עד הבזוי ביותר! כולם ללא יוצא מן הכלל!", השולטן הנדהם פתח בתחנונים: "אדוני מוחמד, הרב הוא יועצי

הנאמן ואין דבר שנסתר ממנו, כיצד אוכל לפנותו מביתו, יחד עם כל עדתו ולגרשם?", "סתום פיך" הפסיקו מוחמד בגערה, בתוספת מספר מילות גנאי בלתי מחמיאות, "גם מחר וגם מחרתיים אבוא אליך, אם תמרה את פי ולא תגרש את הכופרים היהודים, אחריב את כל העיר ואת כל הערבים אשמדי! ועתה, שכב כשפניך אל הקיר ועצום עיניך מיד!", כך פקד הווזיר - "מוחמד", והמלך הפוחד עשה כמצוותו. כך יכול היה הווזיר להרים את האבן בריצפת החדר ולהעלם בתוך התעלה, שם חיכך ידיו בסיפוק מרושע ומיהר לעלות על יצועו בביתו. המלך הנסער ניסה לשחזר את הדברים. 'האם היה זה רק חלום או מציאות?' התחבט בנפשו, הוא ירד מן המיטה ושאל את השומרים שבחוץ, שהשתחוו לפניו בכבוד: "האם ראיתם איש זקן יוצא מן הבית?". "לא, אדוננו השולטן" השיבו שומרי ראשו, שלא ידעו במה מדובר, השולטן חזר למיטתו ושנתו נדדה, מסתבר שמוחמד אכן היה אצלו ומה יעשה? האם ישפוך שיחו לפני רעו היהודי ויצערו? או שמא בפני הווזירים יגלה את סוד הלילות האחרונים? והרי הווזירים שונאים את היהודים ואין ספק שלא ייטיבו עם הרגשתו, כאשר יחלוק עימם את הדברים. במשך כל היום היה ליבו נסער ואפילו הנרגילה אהובתו, ממנה שאף במשך היום כולו, לא הפיגה את המתח הרב בו היה שרוי, רק קפה שחור שתה ולא היה מסוגל לאכול. ליל המחרת הגיע ושוב התגלה 'מוחמד' אל השולטן ונזף בו "לא עשית כל דבר בנידון! היזהר לנפשך! גם בלילה הבא אבוא אליך... ואז כבר לא יהיו רחמים בלבי עליך!..." "שוב ציוה על השליט להסתובב אל הקיר ונעלם. המלך היה נסער, למחרת היום התחפש ויצא אל רחוב היהודים, מכל עבר נראו מסולסלי הפיאות מתכוננים לחג, אלו נושאים אריזות של מצות, ואלו סלסלות של בשר ודגים, ריח של ניקיון שרר ברחובות והילדים כבר לבשו בגדי חג, עיניו זלגו דמעות צער וליבו חישב להישבר: כיצד יוכל לגרשם מביתם? איך יוכל לעמוד בזאת ולהציגם בחרפה כה נוראה!!? בשוב השולטן לביתו פגש את הווזיר, ששאלו פנים מתעניינות, כביכול: "מדוע פניך כה עגומות?" "חש אני בבטני" השיב הסולטאן, "יודע אני את הסיבה!" הצהיר הווזיר, "מפני שאתה מצוה לקנות את האוכל שלך מהיהודים! ומאכליהם, כידוע, הם באושים ועבשים". "לכל בני ביתי הם לא עשו רע, וכולם מקבלים מאותם מאכלים", השיב השולטן בתרעומת על נזיפתו של הווזיר. גם על כך נכונה להווזיר תשובה מרגיזה: "רק אותך ייסר האללה, כיון שאתה מצוה על הטבח היכן לקנות את המאכלים!",

השולטן שילח את הווזיר מעל פניו ולא השיב לו, אולם ליבו הרהר נוגות: 'מדוע אתרעם על הווזיר, הרי הנביא מוחמד בעצמו כה שונא את היהודים!?', במר ליבו שלח להביא את רבי נחום אהוב נפשו, שמיהר והגיע אליו למרות השעה המאוחרת כל כך של ערב חג הפסח.

"אתה צדיק, אתה חכם!", בכה השולטן ונפל על צווארי רבי נחום, לאחר שסיפר לו את מצוקתו, דברים כהווייתם, אין לי ברירה, זהו דבר של דת וחייב הוא לקיימו... הוא הציע לו ללכת לסלונקי והוא יחזירו כשוך הסערה לאיסטנבול. אולם הרב לא הסכים, חפצו ללכת יחד עם אחיו, עימם בגורלם, ישוב הוא רק כאשר ישובו הם עימו. השניים בכו זה על צווארי זה. "האם אין בפיך עצה?" שאל השולטן, "גלוי וידוע לפני הרבנו של עולם, שלא עשינו כל רעה למוחמד ולמאמיניו, אין זאת אלא כי חטאנו לה' והוא שלח לנו עונש כזה...". השולטן ליווה את הרב עד לשער, לעיני שומרי הסף המופתעים, נישקו שוב ונפל על צווארו בקוננו בעיניים דומעות: "מתי אראה אותך שוב?!", והרב בירך את השולטן: "יהי שלום בחילו שלוה בארמנותיך". כך נפרדו השניים והרב מיהר לעלות על פרדתו ושם פעמיו אל ביתו, כיצד יביא את הבשורה הרעה אל בני עדתו? איך יאמר דבר כזה בעצם ליל השימורים, חג החרות?! תוך כדי הרהורי האבל הנוגים, עבר על הגשר ונתקל בזקן אחד, כמעט שנדרס הזקן תחת רגלי הפרדה שנשאה את רבי נחום. "סלח לי" התנצל בפני הזקן "מחשבות עצובות בלבי, וכמעט שאיני שת ליבי אל הדרך שלפני!" "ראגה בלב איש ישיחנה" (משלי יב, כה) נענה הזקן והציע את עצמו.

הרב המודאג שטח בפני הזקן את הדברים. מחשבה מהירה כברק חלפה בראשו: אולי הזקן אינו אלא אליהו הנביא זכור לטוב? צחוק קצר נשמע מפיו של הזקן, עת שטח רבי נחום את הדברים בפניו. "אל תירא הרב, אל לך לדאוג!" אמר בשלווה והוסיף "שוב אל השולטן ואמור לו כי לא מוחמד נגלה אליו, היה זה הוזיר הגדול, שונא היהודים, שחפר מנהרה מביתו לחדר השולטן והוא זה שהפחיד את אדונו".

מזל רבי נחום הנדהם התגלתה האמת, שערותיו סמרו והזקן זירזו: "מהר ושוב על עקבותיך, לך אל השולטן ואמור לו דברים כהווייתם, אל תתמהמה!", רק כאשר היה הרב מצוי כבר סמוך לארמון, נזכר שלא שאל את הזקן לשמו ולמקום מגוריו. כאשר הודיעו לשולטן שרבי נחום מחפשו קרנו פניו, הוא היה בטוח שהיהודי הנאמן מביא בפיו בשורה משמחת ותקוותו לא נכזבה, בחדר הסגור סיפר הרב לשולטן את הדברים. הם ניסו יחד להקיש על המרצפות בחדר, עד שגילו אבן אחת רופפת, תחת האבן התגלה בהדרו פיתחה של המערה, השניים פתחו בשבח והודיה לבורא. השולטן השיב את הלוח למקומו בריצפה, וזרז את רבי נחום לשוב לביתו, "אתה לא תגלה לאיש את הדברים, ואני כבר יודע מה אעשה!", בשמחה ובצהלה שב הרב אל ביתו, הוא קיבל את החג בשיר ושבחה. באחד מבתי הכנסת שבאיסטנבול ניצב זקן ליד הדלת, בין העניים, שמש בית הכנסת הבחין בכך שהוא זר וביקש מאחד התושבים שיזמין את האיש

ליל הסדר. אדם עשיר היה זה שהכניס את האורח לביתו במאור פנים, הוא כיבדו עד מאוד והאורח מצידו התגלה כאדם נעים קול בקריאת ההגדה ואף דרש בשעת הסעודה, אולם הוא השתמט מלנקוב בשמו ומקומו, בעל הבית הבין לרוחו, הוא חשב לעצמו, כי יתכן שהאורח הוא עשיר שירד מנכסיו ולכן מתבייש לגלות את שמו. האורח היה אותו זקן שהתגלה בדרך לרבי נחום וגילה את אוזניו בדבר מוחמד - הוזיר, לאחר שירות ותשבחות, כשתם הסדר, ביקש הזקן מבעל הבית: "אנוח מעט ובשעה השניה אחר חצות אקום לומר תהילים!", "גם אני אקום!" אמר מיד בעל הבית, "האם תרצה שאכין לך קפה?" "כן, הכן שלוש כוסות של קפה!", העשיר התפלא על המספר, שהרי הם רק שניים, אולם כעבור זמן מה, כאשר שמע את האורח קם, הכין כדבריו שלוש כוסות ונכנס אל החדר. הוא לא שיער בנפשו למי תהיה מיועדת הכוס השלישית ומה יתגלה לו...

חצות לילה בחדרו של השולטן הגיע, ועימו הגיע גם 'מוחמד', "קומה שולטן, מוחמד עומד לפניך!" הרעים בקולו, "אתה עדיין עומד במריך! רשע בן רשע..." המלך נפל על ברכיו והתנצל: "אקיים את דברי הנביא, לא אפיל דבר, אך בקשה אחת לי, ברכני אחרי שזכיתי לראות את פניך!", "עכשיו לא אברך אותך" השיב מוחמד, "אך מחר, אם לא תשאר רגל יהודית עד הצהרים בכל איסטנבול, אברך אותך ואת ביתך, אני אתן לך פתק שיפתח בפניך את כל שערי גן עדן ואתה תהיה גדול יותר מכל המלכים שהיו לפניך!", "אנא ברכני" הפציר שוב השולטן "רבים מתענים רבות, ואינם זוכים לכזה גילוי, ואני זכיתי ולא אתברך?!" כך טען השולטן ומוחמד סירב, שוב הצטווה השולטן לשכב כשפניו אל הקיר, הוא עשה כך כשבליבו לעג גדול, ברגע שנכנס הוזיר אל תוך הפתח וסגר בעדו, השמיע המלך קול כחכוך בגרוננו, אל החדר זינקו חמישים איש חמושים ונכנסו אל תוך המערה, גם מביתו של הוזיר נכנסו חמישים אנשי חרב מלומדים, בתוך המנהרה נתפס הוזיר המופתע והובא לפני השולטן, "שלום מוחמד!" צחק השולטן בפני הוזיר, אך מיד לבשו פניו ארשת כעס, הוא צעק על הוזיר: "מנוול שכמוך, שונא יהודים, שקרן אתה! רצית להמיט עליהם רעה ולהחטיא אותי. עוד העזת לגעור במלכך כאילו הוא אדם שפל ונקלה וכך להפחידו, מה יעשה בך?" בציווי המלך הובאו מקלות של שיח ערמונים והוזיר הוכה עד זוב דם, אחר כך שלח אותו השולטן לכלא ודחה את משפטו ליום המחרת, השולטן ציוה להביא לפניו את רבי נחום הקאימאקאם, כאשר הגיעו השליחים, היה עסוק הרב באמירת מזמורי תהילים. "האם בא כבר מוחמד?" שאל בבדיחות, אנשי השולטן השתוממו לשמע ידיעותיו של הרב, דברים שגם בארמון לא היו ידועים קודם לכן. בבית השולטן התקבל הרב בשמחה רבה, השולטן חלק עימו את חוויות הערב ושאל: "מה דעתך רבי?"

מה יהיה המשפט שיחרץ על המרושע הזה?" לא רצה הרב לבקש שימחל המלך להוויר, כי חשב שהשולטן יכעס, ולכן ביקש הארכת זמן כדי להתייעץ עם טובי העדה, "מחר בשעה העשירית אתן את תשובתי!", כך אמר ונפרד לשלום מלווה בברכת המלך.

כאשר חזר הרב מבית המלך, הבחין לפתע באור הבוקע מביתו של העשיר, שם התארח הזקן לליל הסדר, הרב סר אל הבית והתמלא פליאה למראה הזקן המוכר ועוד מזמינו אל השולחן לשתות את כוס הקפה, שכאילו הוכנה במיוחד בשבילו, היא באמת הוכנה עבורו! "האם אליהו הנביא אתה?" שאלו שניהם, הרב והעשיר פה אחד, אולם הזקן חייך והשיב: "יהודי פשוט אני, אנא רבי, ספר לבעל הבית מארחי את הקורות אותי בערב החג!", לאחר שסיפר הרב בקצרה את המעשה והוסיף כי הישועה באה על ידי הזקן, אמר לו שוב: "אין זאת כי אליהו הנביא אתה!", הזקן השיב בחיוך נעים, תשובה החזקה יותר מכל: "אם הייתי אליהו הנביא, הייתי שותה את כוסו של אליהו...". והוא פתח וסיפר את מוצאו: "מעניי הכותל המערבי בארץ ישראל אני! בלילה האחרון נתגלה אלי אליהו הנביא זכור לטוב והעבירני לכאן כהרף עין, הוא שלחני כדי לגלות לרב מה שגילה לי, ועל ידי כך להציל עדה שלמה". רצו הרב ובעל הבית לשאול עוד, אולם הזקן הזהירם לא לשאול מאומה, כי לא יוכל לגלות להם. הוא רק הוסיף מה יהיה עונשו של צורר היהודים: "אמרו לשולטן: לא עשה לנו הצורר דבר, וה' שומר ישראל מגן עלינו תמיד, אך בגלל שהוא השליך את אימתו על המלך וקילל אותו יעשה בו השולטן כרצונו וכרוב חוכמתו!", וכך היה, שופטי השולטן דנו את הוויר הגדול והרגוהו ורכושו חולק לעניים. כאשר בוצע גזר הדין, כבר היה הזקן, רבי מרדוך, ליד הכותל המערבי שריד בית מקדשנו, אותו נס התגלה ברכים אחר פטירתו. אליהו הנביא שלח להציל את היהודים על ידי שליח ולא בעצמו. וההוכחה היא: הזקן שהיה השליח, לא שתה מכוסו של אליהו! (סיפורי אליהו הנביא ח"א עמ' שג)

"היין שהציל"

מנהג היה לסבא משפולי בליל הסדר שלאחר הטפת היין בעת אמירת "עשרת המכות", היה אוסף את היין ושופכו, בהזהירו את הנוכחים לבל ישתו מיין זה מחמת הסכנה. באחת השנים שינה ממנהגו וכשהגיעו לאמירת "עשרת המכות" ולהטפת היין אסף את היין שהטיף אל תוך צלוחית קטנה והחביאה במקום משומר למשמרת, בני הבית תמהו לפשר השינוי מהמנהג המקובל אצלו, אך הבינו כי לא לשווא שומר הצדיק את היין, ובוודאי יש דברים בגו, ולא העיזו להטרידו בשאלותיהם. ואכן ברבות הימים נודעה סיבת הדבר ואז נוכחו כולם כי עיני הצדיק רואות למרחוק. ומעשה שהיה כך היה: בחול המועד של אותו חג הפסח הגיע אחד

מחשובי החסידים, רבי זאב הפונדקאי לביקור חג בבית הסבא משפולי. הצדיק קיבלו במאור פנים וכיבדו כיאה לבן תורה חשוב ובעל צדקה גדול כרבי זאב, הסבא ואורחו השתעשעו בדברי תורה, וכשהגיע זמנו של רבי זאב להיפרד אמר לו הצדיק "הא לך רבי זאב תשורה נאה, אין ספק כי תפיק ממנה טובה גדולה", ובדברו הושיט הסבא לרבי זאב את צלוחית היין ואמר: "בצלוחית זו אספתי את 'יין המכות', שמרהו היטב בביתך".

פניו של רבי זאב הביעו תימהון ודאגה, הסבא הרגיעו "לא בעבורך, חלילה, שמור יין זה ועוד תיווכח בתועלתו המרובה". טמן רבי זאב את הצלוחית בתרמילו, וכשהוא מעודד מדברי רבו יצא לדרכו. בהגיעו לביתו הזהיר את בני ביתו לבל יגעו בצלוחית, והצפינו בארון נעול. כפי שכבר סיפרנו היה רבי זאב פונדקאי, ואת פרנסתו מצא מהפונדק שאותו ניהל, איכרי הסביבה היו באים לפונדק להינפש מעמלם ולהרטיב את גרונם בכוסית וודקה שהיה רבי זאב מגיש להם, ובדרך אגב היה רבי זאב קושר קשרי מסחר, קונה תבואה מזה ומוכרה לזה, רוכש פירות מכאן ומחליפם שם, כך פרחו עסקיו, פרנסתו היתה מצויה לו ברווח ובני משפחתו לא ידעו מחסור.

ליל חורף, בחוץ משתוללת סערה, רוחות עזות מיבבות בקול מאיים והגשם אינו חדל. "בלילה שכזה אורחים אינם צפויים להגיע לפונדק", חשב רבי זאב, לפתע פתאום נשמעה בין שריקות הרוח חריקת עגלה, העגלה עצרה בסמוך לשער הפונדק ומתוכה יצאו שלושה איכרים מגושמים. "הבה לנו לגימת יין שרף" הכריזו בהיכנסם לפונדק, "רטובים אנו עד לשד עצמותינו", רבי זאב מוזג להם מן המשקה והגיש לפניהם. לאחר שלגמו מעט מן המשקה החלו הללו צורחים לעבר הפונדקאי "הסבור אתה כי בליל חורפי וסוער זה באנו אליך לשם כוסית יין שרף? טעות בידך! מגמתנו אינה הלגימה, אלא כספך וזהבך, אם חייך יקרים לך אל תשתהה אפילו לרגע אחד והוציאם מהר אלינו", בדברם שלפו השודדים חרבות, את רבי זאב והילדים כבלו באזיקים והשליכו אותם על הרצפה כשאחד מהשודדים משגיח עליהם באיימו עליהם בחרבו, ואילו השניים האחרים בדקו כל פינה בבית ואת שללם ערמו בתוך ארגו, משעמדו לסיים את מלאכתם הנבזית, הגיעו אל הארון הנעול, הם פרצו אותו ובתוכו מצאו את צלוחית "יין המכות" שקיבל מרבו הסבא משיפולי, "סבור אני", פנה אחד השודדים אל חבריו, "שבצלוחית זו מצוי יין מיוחד ומופלא, ומשום כך הוא מבודד מכל היתר", הוא לגם לגימה קלה מתוך הצלוחית והכריז בתדהמה "מעולם לא טעמתי משקה בטעם נפלא שכזה, נסו גם אתם ותיווכחו בדברי!". השניים לא סירבו וטעמו אף הם מהיין הנפלא, לא ארכו כמה רגעים ושלושת האיכרים השודדים נפלו על רצפת הבית כשהם שוקעים בשינה עמוקה... כל אותה עת עקב רבי זאב אחר מעשיהם, בראותו אותם טועמים מ"יין המכות" כאשר מיד נופלת עליהם תרדמה, נזכר

בדברי הצדיק "יין זה יביא לך תועלת..." , לא החמיץ רבי זאב את השעה, גרר את עצמו עד למטבח ובמאמץ גדול נטל סכין בידו ושיחרר את עצמו מהאזיקים, לאחר מכן הביא חבלים ארוכים וכבל בהם את שלושת השודדים הישנים, עתה, אחר שהוא ובני ביתו נשמו לרווחה רץ להזעיק את המשטרה, וכאשר אלו הגיעו למקום היתה מלאכתם די קלה. שלושת השודדים עדיין היו שקועים בשנתם כשלצידם מונח היה השלל שעמדו לשדוד. רבי זאב נתן שבח והודיה לקדוש ברוך הוא על שהצילו בעת צרתו, בזכות הצדיק ה"סבא משפולי" שעניו חזו למרחוק, בליל הסדר של השנה ההיא ראה ברוח קדשו את הצרה המתרגשת לבוא על רבי זאב, ולכן שינה ממנהגו ואסף את "יין המכות" אל הצלוחית, ובכך הזמין רפואה למכתו של רבי זאב. (פרדס ההגדה עמ' ר)

מסירות נפש בסיביר הרחוקה

היה זה במחנה עבודה בסיביר, לשם נשלח רבי אהרן בעוון פעילות מחתרתית נגד המדינה, הפעילות המחתרתית התבטאה בכך שהיה יהודי דתי, שומר תורה ומצוות, ואף השתדל להפיץ תורה בסביבתו הקרובה. על "חטא" זה נאסר ונשפט לעשר שנות גירוש למחנה סיבירי "לחינוך מחדש". פסח תש"ג היה בשנה השביעית לגירושו, בשנים הקודמות הצליח לקבל חבילות מהבית ובהן מצות ומצרכים כשרים לפסח, וכך התקיים בימי החג, גם בשנה זו קיבל עוד בתחילת חודש אדר מכתב מביתו, שבו הודיעה לו משפחתו כי נשלחה עבורו חבילה עם מצרכי הפסח ושידאג לקבלה. עברו הימים והחבילה טרם הגיעה, ימים אחדים אחרי ראש חודש ניסן באה אליו מפקחת מטעם מחלקת ההסברה הפוליטית, היא היתה ממונה גם על הצנזורה ועל המכתבים והחבילות שקיבלו האסירים מדי פעם, עילת בואה אליו היתה כדי להכירו ולדעת אם עודנו מחזיק בהשקפותיו הדתיות. היא התעניינה לדעת אם הוא מקפיד על אי עבודה בשבתות ובחגים ועל אוכל כשר, כמו כן ביקשה לדעת מהי מצה. רבי אהרן השיב בכנות על שאלותיה. היא ביקשה לדעת מתי יחול חג הפסח, "בעוד עשרה ימים" השיב רבי אהרן, "ומה תעשה אם לא יגיעו המצות לפסח?" שאלה המפקחת, "אסתפק בתפוחי אדמה" השיב, "ואם לא יהיו לך תפוחי אדמה?" הוסיפה להקשות, "במקרה כזה לא תהיה לי ברירה אלא לרעוב" אמר. "שמונה ימים?" תמהה, רבי אהרן הנהן בראשו ואמר "אני מקווה שבעזרת השם אוכל להחזיק מעמד". הגיע הפסח והחבילה לא הגיעה, אין מצות ואין יין, אין ירקות ואין פירות, גם תפוחי האדמה אזלו באותה תקופה. בליל הסדר הזמין אליו רבי אהרן שני יהודים נוספים שהיו במחנה, על השולחן פרשו נייר לבן, ובמקום יין מזוגו ארבעה כוסות תה, לתדהמת הכל הוציא רבי אהרן שלוש מצות והניחן על השולחן, "יש לי, השגתי", סתם ולא פירש, כך ערכו את

הסדר עם מעט מצות ותה, כאשר קריאת ההגדה נעשית מתוך הזיכרון. ליל הסדר השני כבר לא היו להם מצות, עתה יכול היה רבי אהרן לגלות את הסוד "מאז היותי במחנה נהגתי להותיר שלוש מצות לשנה הבאה, הרי לא יכולתי להיות בטוח שאקבל בשנה הבאה מצות טריות, ואכן, השנה לא קיבלתי, ויכולנו לקיים את המצוה במצות של אשתקד". חבריו כעסו למשמע דבריו, "אילו היינו יודעים שאין לך עוד מצות לא היינו אוכלים את פירוריך האחרונים" אמרו, "לכן לא גיליתי" אמר רבי אהרן בחיך, "רציתי שגם אתם תקיימו את מצוות אכילת מצה", "אבל מה יהיה איתך? ממה תתקיים שמונה ימים?" באה השאלה, "הקדוש ברוך הוא יעזור", השיב רבי אהרן. עברו הימים, רבי אהרן הכניס לפיו רק חתיכות סוכר שהשיג, כוחותיו אזלו אט אט, חבריו ניסו לשכנעו שיאכל חמץ, שהרי זה פיקוח נפש, אך הוא התעקש, באמצע הפסח באה המפקחת לבקר בעבודתו, היא הבחינה בחיורונו ובידיו הרועדות, "הבאתי לך משהו לאכול" אמרה והוציאה לחמנייה לבנה, ריחה כמעט גרם לו להתעלף, הוא הודה על הרצון הטוב אך הסביר שבפסח אינו אוכל חמץ. היא הלכה מבלי לומר מילה, למחרת באה שוב לבקרו, "הבאתי לך עוגות שאפיתי בעצמי, אתה מוכרח לאכול, אחרת תמות", ניסתה שוב, רבי אהרן דחה את ההצעה בנימוס אך בתקיפות, היא הלכה נרעשת כולה. בימים האחרונים כבר לא היה יכול לרדת מהמטה, חבריו השקו אותו במים מתוקים ומזה חי. בחג האחרון של פסח כבר היה על סף עילפון, הוא ניסה לקחת את הסידור ולהתפלל אך ראשו הסתחרר, וכשהתעורר מצא מולו אחות ממחלקת העזרה הראשונה של המחנה, שהזריקה לו חומר שגרם לו לחוש חום עז בכל גופו, כך בין עילפון להכרה מעורפלת, עבר היום, כשהחשיך באו חבריו היהודים ובישרו לו שכבר יצא החג, הם הביאו לו כמה צנימים ותה והאכילו אותו בכפית כשם שמאכילים תינוק. עברו עוד ימים אחדים עד ששב לאיתנו. יום בהיר אחד נקרא רבי אהרן למפקד המחנה, בחדרו מצא את המפקחת, חיוורת כסיד. המפקד אמר, כי נודע לו שהמפקחת החזירה חבילה שהגיעה על שמו, אחר כך השמידה שני מכתבים שנשלחו מהבית, כדי שלא יודע לו שהחבילה הוחזרה. עתה הבין רבי אהרן מדוע המפקחת דאגה לו כל כך, היא פחדה שמא ימות ומותו ירבוץ על מצפונה. המפקד ביקש ממנו לחתום על כתב תלונה נגדה והבטיח שהוא עצמו ידאג שתענש כדיון, היא החלה לבכות ולהתחנן למען ילדיה, אשר אביהם מת במלחמה למען המולדת. "לא ממני תבקשי, אלא מהאיש שכמעט גרמת למותו" אמר המפקד בזעם. רבי אהרן אמר שניכר עליה שהתחרטה על מעשיה ואף ניסתה לתקן את המעשה הבלתי אנושי שעשתה, הוא מצידו אמר ש"מוכן לסלוח לה". "אתם אנשים מופלאים" אמר המפקד ובזאת הסתיימה הפרשה, אבל הפסח ההוא לא נשכח לעולם. (פרדס ההגדה עמ' רט)

"מוכר החיטים הפלאי"

ימים קשים באו על הישוב היהודי בעיר הקודש, שנת בצורת פקדה את הארץ, השמים היו אטומים כברזל וטיפת גשם אחת לא ירדה, השמים היו כברזל והארץ כנחושת, עץ השדה לא נתן פרי, כל עשב מוריק בל יראה ובל ימצא, הרעב הופיע ובעקבותיו היוקר, רוטל (שלוש קילו) קמח אחד עולה דינר זהב ולא קל היה להשיגו. מעט התבואה של אשתקד כבר נאכלה כמעט, ומה יעשו כשתאזל כליל. הרעב נשקף מהפנים הנפולות ואימת הבאות ניבטה מהעיניים הכבויות. יהודי ירושלים היו מודאגים לא רק בגלל הרעב שפגע בהם בכל חריפותו, אלא גם בגלל שאלת המצות, מהיכן יקחו חיטה שמורה לאפיית מצות שמורה? בשנים כסדרן, משמגיע זמן קציר החיטה היו יוצאים הנכבדים וראשי הקהל אל השדות וקוצרים ברינה את החיטה, אחר מביאים את החיטים העירה ומאחסנים אותם במחסנים המוגנים מפני גשם וטחב, שם היא מונחת עד זמן הפורים, שאז מוציאים וטוחנים אותה, והקמח מתחלק בין התושבים היהודים, כך בשנים כסדרן, אבל בשנה זו כלל לא היה קציר, רק קוצים כסוחים היו בשדות, אין חיטה שמורה, ולא יהיה קמח שמורה. יצטרכו להסתפק אז ב"מצות פשוטות", אבל האם מצות פשוטות כן יהיו, אוי, גם זה ספק גדול, אמנם יש עוד מעט חיטה בארץ, אבל דמיה יקרים ביותר וקופת הקהל ריקה, הנה כבר נגמר "שוק החיטים" ומחסני החיטה של הקהל נשאר ריקים. בראש העדה בירושלים עמד בימים ההם רבי ישראל משקלוב, תלמידו של הגאון מוילנא זצ"ל. הוא התהלך מודאג, פניו היו קודרים וגבו שחוח מכובד הדאגה הרובצת עליו, כבר עברו עליו תקופות קשות רבות, אבל דומה שתקופה קשה כזאת עוד לא ראה, הוא מקווה שעוד תבוא עזרה מיהודי חוץ לארץ, לא אחת הראו הללו את מסירותם לאחיהם יושבי ארץ הקודש, שהם רואים בהם את שליחיהם בקיום הישוב בה, ברם, האם תבוא העזרה בעוד מועד, היספיקו עוד לקנות חיטה למצות, אה, הסיכויים לכך אינם מעודדים מדי... הנה כבר נגמר "שוק החיטים" ומהיכן ישיגו אחר כך חיטים, אפילו אם הכסף אכן יגיע? מתהלך רבי ישראל מודאג, מבקש עצות ואין, בערבו של יום בהיר אחד שומע פתאום רבי ישראל פעמוני גמלים מקישים סמוך לביתו, כאשר ניגש אל החלון ראה והנה שיירה של גמלים עמוסים שקי תבואה ובראש השיירה צועד ערבי אחד.

ובטרם הספיק רבי ישראל להתבונן מהיכן באה לכאן שיירה עם תבואה, כבר היה הערבי בביתו ואמר לרבי ישראל: "אתה הינך הראש של היהודים בירושלים? יש לי חיטה למכור, וביודעי שהיהודים זקוקים לחיטים למצות עבור הפסח הבאתי הנה את חיטי, חושבני שאתם תיקנו אותם ממני במחיר הגון". - "אנו צריכים חיטים והיינו קונים ברצון את חיטיך, אבל אין

לנו במה, כי קופת הקהל ריקה לגמרי" ענה רבי ישראל באנחה. הערבי חשב מעט ואמר "אני מוכן להמתין לכסף, בטוחני שאתם תשלמו". - "קבע מועד לתשלום" אמר רבי ישראל, "בערב פסח או במוצאי הפסח" ענה הערבי, "פיתחו את המחסנים, ואצווה למנהיגי הגמלים שלי לפרוק את מטען התבואה". המחסנים שעמדו בסמוך לביתו של הרב נפתחו לרווחה והערבים החלו לפרוק במהירות את התבואה ולהכניסה למחסנים, עזרו להם בעבודתם זו יהודים רבים שמיהרו להתאסף במקום. בתוך כל זה החשיך היום, רבי ישראל פנה לביתו להביא נרות ולהאיר לערבים בעבודתם, אולם כשחזר כבר לא היה זכר לא לערבים ולא לגמליהם. רבי ישראל סקר בשמחה את המחסנים המלאים, אך בליבו כרסמה הדאגה: האם יהיה בידו לשלם לערבי עבור חיתיו? הערבי נעלם עוד לפני שהספיקו לדבר על מחיר התבואה, ומי יודע אם הוא לא יבקש מחיר מופרז שיעלה על גבול האפשרות שלו לשלם? רבי ישראל החל לעשות מאמצים להשיג סכומי כסף גדולים, הוא פנה פעם נוספת במכתבים ליהודי חוץ לארץ בבקשת עזרה דחופה. העזרה באה, ועוד בטרם הגיע מועד התשלום, היה כבר צרור הכסף מוכן בידו של רבי ישראל לשלם לערבי עבור חיתיו. החיטה במחסני הקהל היתה דיה והותר, חילקו חיטים למצה לכל אחד לפי מכסת נפשות ביתו, ועוד נשאר במחסנים לחלק תבואה גם לאחר הפסח. והנה הגיע ערב הפסח, היום כבר פנה להעריב ובעת שכל יהודי ירושלים הלכו כמנהגם אל הכותל המערבי נשאר רבי ישראל בביתו, הוא ציפה למוכר הערבי שיבוא לבקש את דמי חיתיו, אולם הערבי לא בא. גם במוצאי פסח חיכה לו רבי ישראל והוא לא בא. במשך שנים שמר רבי ישראל על צרור הכסף עבור הערבי בעל החיטים, אבל הוא לא נראה ולא נשמע אודותיו כלום כל הזמן. כשהגיעה שעתו של רבי ישראל להסתלק מן העולם, קרא לחתנו ואמר לו "את צרור הכסף הזה החזקתי תמיד מוכן בידי בשביל לשלם לערבי שהוא שהביא לנו את החיטים באותה שנת בצורת, היא הצרור הזה שמור ולא יגעו בו עד תקופה של עשר שנים, אולי יבוא הערבי במשך זמן זה לתבוע את כספו, ואם יעבור הזמן הנקוב הזה והוא לא יבוא יוכלו להשתמש בכסף הזה לפרנס בו עניים, ומפני "דרכי שלום" יפרנסו גם את עניי הערבים". המוכר הערבי שהופיע נעלם בנסיבות פלאיות ולא חזר מעולם לדרוש את כספו. (פרדס ההגדה עמ' ריט)

סעודת הבעל שם טוב

בספר היכל הבעש"ט (ח"ו עמ' קב) מביא באריכות מעשה, שמקובל שהבעל שם טוב הקדוש עשה תמיד סעודה זו, לסעודת הודאה על הנס שאירע לו בים בדרך הליכתו לארץ הקדושה להראות עם האור החיים הקדוש. וזה סיפור המעשה: בחול המועד יצא לדרכו בנסיעתו לארץ ישראל, ושכר ספינה, ובהיותו על הים היה בסכנה גדולה כי השטן עיכב בעדו

לבל ימשיך בנסיעתו. ואודות הסכנה יש בזה שלוש גירסאות, לגירסא אחת (הרה"ק מקאמארנא בנתיב מצותיך נתיב מצותיך שביל אמונה שביל א אות ט) נשברה הספינה ונשארו רק דפים אחדים ועמדו להיטבע בים, ולגירסא אחרת (ספר דורש טוב) נפלו עליהם שודדי ים על הספינה ורצו להורגם, ולגירסא שלישית (עדת צדיקים) קם רוח סערה על הים, והנוסעים עמו כשראו שהם בצרה גדולה התחילו להתחנן אליו שיתפלל עבורם ויוציאם מהצרה, אך הבעל שם טוב לא זכר מאומה כי נטלו ממנו כל המדרגות (בעדת צדיקים כתוב שאמרו לו מן השמים שיחזור ולא שמע, ולקחו ממנו כל המדרגות וכו' ולא השגיח על זה), וביקש הבעל שם טוב שיקראו לפניו אותיות פשוטות של אל"ף ב"ת גימ"ל וחזרו אליו המדרגות וניצלו, וביום טוב האחרון של פסח באו בחזרה לאיסטאנבול. וזכר לאותו נס קבעו בהרבה חצרות הצדיקים לעשות סעודה ביום טוב האחרון של פסח (כן מובא בלוח "מעגל השנה" לחסידי סקווירא ליום אחרון של פסח, וכן מוזכר ב"ילקוט אוהב ישראל" אות נה), ולפי המקובל נקבעו אז כמה עניינים זכר לנס הגדול. גם אחרי שלא עלה בידו להגיע אז לארץ ישראל, השתוקק כל ימיו מתי תבוא לידי האפשרות לעלות לארץ ישראל.